

PILDELE DOMNULUI IESUS EXPLICATE

Calea Creștină
2021 – Arad

caleacrestina@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro

CUPRINS

CAPITOLELE:	PAGINA:
Introducere	3
1. Pilda Cu Temelia Casei	5
2. Pilda cu ce se întâmplă când casa nu este ocupată?	7
3. Pilda Semănătorului	10
4. Pilda Zizaniei (neghinei)	14
5. Pilda Cu Grăuntele De Muștar Și Cu Aluatul	17
6. Pilda Comorii Ascunse, Și Pilda Perlei De Mare Preț	20
7. Pilda Năvodului	22
8. Parabolele cu ceea ce întinează și cu orbul ce călăuzește	23
9. Pilda Cu Oaia Rătăcită, Cu Drahma Pierdută, Cu Fiul Risipitor	26
10. Pilda Robului Nemilostiv	29
11. Pilda Lucrătorilor În Vie	32
12. Pilda Celor Doi Fii	34
13. Pilda Viticultorilor	36
14. Pilda Nunții Fiului De Rege Și Pilda Celor Invitați La Cină	40
15. Pilda Înfrunzirii Măslinului	43
16. Parabola Cu Cele 10 Fecioare	44
17. Pilda Cu Talanții Și Pilda Cu Minele	47
18. Parabola Cu Oile Și Caprele	51
19. Pilda Cu Sămânța	54
20. Parabolele cu fiii sălii de nuntă, cu peticul, cu burdufurile și cu vinul vechi	55
21. Pilda Samariteanului Milostiv	58
22. Parabola Cu Stăruința Prietenului	60
23. Parabola Cu Darurile Tatălui	61
24. Pilda Bogatului Nebun	62
25. Pilda Smochinului Neroditor	64
26. Pilda Administratorului Nedrept	66
27. Pilda Cu Bogatul Și Lazăr	68
28. Pilda Judecătorului Nedrept	78
29. Pilda Vameșului Și Fariseului	80
30. Pilda cu păstorul și oile	82

ÎNTRUDUCERE – CE ESTE O PILDĂ?

O pildă este un exemplu, mai este numit și: parabolă, ilustrare. Astfel, parabola este o povestire care prezintă o lecție cu un adevăr moral, o povestire din viață, care compară un lucru cu altul. De pildă realitățile sau acțiuni fizice, cotidiene, cu realități sau activități spirituale.

Pavel compară învierea cu planta răsărită dintr-o sămânță (bob) putrezit (mort) – 1Corinteni 15:35-38.

Conform cu dicționarul Biblic al Noul Testament și Psalmii, tipărit în 1993 de Societatea: Christliche Literatur – Verbreitung, se explică: „*pildă, punerea unui lucru lângă altul, juxtapunere, metaforic, o comparare a unui lucru cu altul, o asemănare, similitudine, un exemplu prin care este ilustrată o doctrină, un percept...o zicătoare concisă, plină de conținut și instructivă, implicând o asemănare sau comparație și având forță povățuitoare; un aforism, maximă, dicton...proverb.*”

Deci o parabolă este compararea unui lucru cu altul, sau este un exemplu cu caracter didactic.

Cum trebuie interpretată o parabolă?

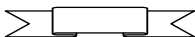
O parabolă este destinată să arate un adevăr central, dar nu trebuie întotdeauna să atribuim un înțeles specific fiecărui detaliu. Pentru a interpreta corect o parabolă trebuie să aflăm din context: **de ce** a fost spusă? Și **ce** a determinat să fie spusă? Să identifici **învățătura centrală** a ilustrării, de asemenea, să identifici **detaliile relevante** cât și cele irelevante.

De ce Domnul Iesus a folosit pildele în învățarea oamenilor?

Iesus a folosit parabole în metodele lui de instruire din următoarele motive: **I.** Prin aceasta s-a făcut o cernere între cei cu adevărat interesați, de cei dezinteresați (Matei 13:13-16); **II.** Ilustrările au avantajul că prin ele adevărul poate fi: înțeles mai ușor (Luca 11:5-13); **III.** În plus, învățătura se întipărește mai bine în minte și inimă, convinge mai ușor și îmboldește la acțiune (Matei 13:44-46).

Însă trebuie să evităm pericolul interpretării greșite al parabolilor, și aceasta o putem face ținând cont de două

principii, atunci când interpretăm vreo pildă: **1)** În fiecare ilustrare trebuie să găsim: scopul pentru care s-a spus pilda, iar când o interpretăm să ne concentrăm asupra ideii principale. **2)** Nu considera pilda o paralelă perfectă, deci nu încerca ca în toate detaliile să găsești paralele, dar nu lăsa amănuntele importante ne-interpretate.

Prescurtări în carte:

SCC - Scripturile Calea Creștină.

CLV - N.T. și Psalmii de Christliche Literatur-Verbreitung, 1993.

GBV 2001 - Biblia editată de Gute Botschaft Verlag în anul 2001.

NW - Traducerea Lumii noi a Sfintelor Scripturi.

d.C. - după Christos.

PILDA CU TEMELIA CASEI

„Deci, oricine, care aude cuvintele acestea ale Mele și le face, va fi asemănat cu un bărbat chibzuit, care a construit casa lui pe stâncă. și a coborât ploaia, și au venit râurile, și au suflat vânturile, și au lovit în casa aceea, și nu a căzut; pentru că fusese întemeiată pe stâncă. și oricine, auzind cuvintele acestea ale Mele și nu le face, va fi asemănat cu un bărbat nebun, care a construit casa lui pe nisip. și a coborât ploaia, și au venit râurile, și au suflat vânturile, și au izbit în casa aceea, și a căzut; și căderea ei a fost mare.” – Matei 7:24-27, SCC.

„Dar de ce Mă chemați: Doamne! Doamne! și nu faceți cele ce zic Eu? Oricare, venind la Mine, și auzind cuvintele Mele, și făcându-le; am să vă arat cui este asemănător. Este asemănător unui om zidind o casă; care a săpat și a adâncit, și a pus o temelie pe stâncă. Iar făcându-se inundație, râul a lovit în casa aceea; dar nu a fost în stare să o clatine, pentru că fusese zidită bine. Dar cel auzind, și nefăcând, este asemănător unui om zidind o casă pe pământ, fără temelie; înspre care a lovit râul, și îndată a căzut; și prăbușirea casei aceea s-a făcut mare.” – Luca 6:46-49, SCC.

În timp ce predica din Matei cap. 5-7, este rostită pe un munte (Matei 5:1), cea din Luca este rostită fiind la câmpie (Luca 6:17). Deci aceste predici nu sunt identice, ci au fost rostite în două ocazi diferite, chiar dacă unele elemente se aseamănă din aceste două predici!

În această parabolă, descrisă de cei doi evangheliști, Domnul descrie două tipuri de bărbați: **1. chibzuit**; **2. nebun**, și descrie reacția lor la Cuvântul Domnului: cel chibzuit: **„aude cuvintele acestea ale Mele și le face”**; iar cel nebun: **„auzind cuvintele acestea ale Mele și nu le face”**.

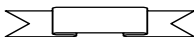
Primul om care împlinește Cuvântul este comparat cu un bărbat chibzuit care atunci când construiește o casă o construiește pe o temelie solidă, în stâncă. Aceasta pretindea mult efort și muncă, după cum redă Luca: **„care a săpat și a adâncit, și a pus o temelie pe stâncă.”** Dar se merită, căci

indiferent de probleme, încercări, lovituri pe care le primește simbolizate prin ploaie, râuri și vânt, acel om nu cade ca și casa, deoarece are temelia în stâncă, respectiv în ascultarea Cuvântului lui Iesus!

Al doilea bărbat este cel care nu împlinește Cuvântul, el este comparat cu un bărbat nebun care atunci când construiește o casă o construiește pe o temelie slabă, pe nisip! Iar problemele, încercările, loviturile pe care le primește simbolizate prin ploaie, râuri și vânt, face ca acel om să cadă, ca o casă care se dărâmă, deoarece are temelia pe nisip, respectiv pe neascultarea față de Domnul!

Scopul parabolei este conștientizarea practicării cuvântului auzit, nu doar auzirii lui, de aceasta depinde viața sau moartea! Era inutil ca evreii să-l strige: „**Doamne! Doamne!**” dar să nu facă ceea ce El le-a spus! Era periculos ca ei să pretindă că sunt discipolii Săi, fiindcă auzeau Cuvântul vestit de El, dar să nu facă ceea ce El îi învăța!

Versetul cheie este: „**nu a căzut**” (Matei), Iar în Luca: „**dar nu a fost în stare să o clatine, pentru că fusese zidită bine**”, indicând durabilitatea vieții celui care are fundamentul vieții în auzirea și în practicarea Cuvântului sfânt a Domnului Iesus!

PILDA CU CE SE ÎNTÂMPLĂ CÂND CASA NU ESTE OCUPATĂ?

Matei 12:43-45, SCC: “Iar când spiritul necurat are să iasă din om, umblă prin locuri fără ape, căutând odihnă, și nu găsește. Atunci zice: mă voi întoarce în casa mea de unde am ieșit; și venind, o găsește neocupată, fiind măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte spirite, mai rele decât el; și intrând, locuiesc acolo. Și se face starea din urmă a omului acela, mai rea decât cea dintâi. Așa va fi și cu generația aceasta cea rea”.

Luca 11:24-26, SCC: “Când spiritul necurat are să iasă din om, trece prin locuri fără ape, căutând odihnă; dar negăsind, atunci zice: mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit. Și venind, o găsește neocupată; măturată și împodobită. Atunci se duce și ia pe lângă el alte șapte spirite mai rele decât el, și intrând, locuiesc acolo; și starea din urmă a omului acela se face, mai rea decât cea dintâi”.

Domnul Iesus rostește aceste cuvinte în contextul în care după ce scoate demoni printr-un Spirit a lui Dumnezeu, dovedind că Regatul lui Dumnezeu este prezent prin Regele Iesus, totuși cărturarii și fariseii cer un semn (Matei 12:39), El însă nu le dă decât semnul lui Iona (Matei 12:40), prezicând astfel că după 3 zile va învia din morții.

El demască generația necredincioasă în mijlocul cărora a predicat și a făcut semne și minuni, arătând prin acest exemplu ce se va întâmpla cu ea, dacă nu va lăsa ca Spiritul lui Dumnezeu prin care El făcea miracole să locuiască în ei. El îi avertizează: **“Iar când spiritul necurat are să iasă din om, umblă prin locuri fără ape, căutând odihnă, și nu găsește. Atunci zice: mă voi întoarce în casa mea de unde am ieșit; și venind, o găsește neocupată, fiind măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte spirite, mai rele decât el; și intrând, locuiesc acolo. Și se face starea din urmă a omului acela, mai rea decât cea dintâi. Așa va fi și cu generația aceasta cea rea”.**

Generația din timpul lui Iesus, avea o curățenie de suprafață, ei urmau exemplul liderilor religioși din acel timp, descriși de

Domnul Iesus în Matei 23:5-7, SCC: **“Iar toate faptele lor le fac pentru a fi văzuți de oameni; pentru că lătesc filacteriile lor, și măresc ciucurii. Le place însă locul dintâi în sinagogi, și salaturile în piețe; și să fie chemați de oameni: „Rabi”.**

Domnul Iesus descrie ce se întâmplă când un spirit necurat iese dintr-un om, principiu aplicat și la generația din timpul Lui, și anume: demonul **“umblă prin locuri fără ape, căutând odihnă, și nu găsește”**. Acel loc fără apă este abisul (Apocalipsa 9:1-3), crezând că dacă merge în abis în adâncul locuinței morților va fi departe de fața lui Dumnezeu și se va putea odihni de mânia Lui (comp. cu Psalm 139:7-9). Dar mânia lui Dumnezeu este și în adâncul locuinței morților, de aceea demonul se întoarce își revizitează după un timp casa, care este corpul omului, și venind în fosta sa casă, dacă o găsește măturată (eliberată de demoni), împodobită (acțiuni religioase exterioare ca ale fariseilor), însă: **NEOCUPATĂ** (lipsită de Spiritul Sfânt care să o umple), acel demon merge **“și ia cu sine alte șapte spirite, mai rele decât el; și intrând, locuiesc acolo. Și se face starea din urmă a omului acela, mai rea decât cea dintâi”**. Astfel acel om devine mai demonizat ca înainte de a se produce schimbarea și eliberarea temporară, el devine mai rău (Efeseni 2:12).

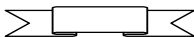
Acest principiu era valabil pentru oamenii din generația lui Iesus care era necredincioasă, cu toate că Fiul lui Dumnezeu: Iesus Christos a făcut în mijlocul lor: lucrări puternice (dynamis), minuni (terata), semne (semeia) – Fapte 2:22.

Însă din cauză că ei nu aveau credință, pentru că era **“o generație rea și adulteră”** (Matei 12:39, SCC), care doar a măturat casa folosindu-se de legea lui Moise, dar nu a lăsat ca Dumnezeu prin Spiritul Sfânt să le ocupe casa. Astfel starea lor a devenit **“mai rea decât cea dintâi”**, (comp. cu Ezechiel 18:24,26), de aceea a fost și judecată acea generație după cum a fost profețit în Luca 11:49-51, SCC: **„De aceea și Înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: voi trimite la ei profeți și apostoli, și pe unii dintre ei îi vor omorî și îi vor persecuta; ca să fie cerut de la generația aceasta sângele tuturor profeților, cel vărsat de la întemeierea lumii: De la sângele lui Abel, până la sângele lui Zaharia; cel omorât între altar și casă. Da, vă**

zic! Va fi cerut de la generația aceasta” (vezi și Matei 23:36).

Scopul acestei parabole sau exemplu cu omul demonizat, din care spiritul necurat pleacă este să arate ce se întâmplă cu această generație care nu și-a pregătit inima, a cărei inimă era împietrită așa cum a spus Domnul în Matei 13:14,15, SCC: **“Și cu ei este împlinită profetația lui Isaia, cea zicând: „cu auz veți auzi, și nicidecum nu aveți să înțelegeți; și văzând, veți vedea, și nicidecum nu aveți să pricepeți; pentru că inima poporului acesta s-a împietrit, și cu urechile au auzit greu, și au închis ochii lor; ca nu cumva să vadă cu ochii, și să audă cu urechile, și să înțeleagă cu inima, și să se întoarcă, și să îi vindec”**.

Acea generație se mulțumea cu forme exterioare, dar interiorul lor nu era umplut cu Dumnezeu prin Spiritul Sfânt, demonii care au venit au găsit casa lor neocupată și au intrat de aceea, versetul cheie este: **“Și se face starea din urmă a omului acela, mai rea decât cea dintâi. Așa va fi și cu generația aceasta cea rea”**.

PILDA SEMĂNĂTORULUI

„și le-a vorbit multe în parabole, zicând: Iată! Semănătorul a ieșit să semene. și semănând el, unele au căzut lângă drum; și venind păsările, le-au mâncat. Iar altele au căzut pe locurile pietroase, unde nu aveau pământ mult; și îndată au răsărit, pentru că nu aveau adâncime de pământ. Dar, răsărind soarele, au fost pârjolate; și pentru că nu aveau rădăcină, au fost uscate. Iar altele au căzut peste spini; și spinii au crescut și le-au înăbușit. Altele însă, au căzut pe pământul cel bun; și au dat rod: unele o sută, iar altele șazeci, iar altele treizeci. Cel având urechi, să audă! Și apropiindu-se discipolii, I-au zis: De ce vorbești în parabole? Iar El, răspunzând, le-a zis: Vouă v-a fost dat să cunoașteți misterele Regatului cerurilor, dar aceluia nu le-a fost dat. Deoarece, care are, acestuia îi va fi dat, și va fi făcut îmbelșugat; iar care nu are, și ceea ce are va fi luat de la el. De aceea le vorbesc în parabole; pentru că văzând, nu văd, și auzind, nu aud, nici nu înțeleg. Și cu ei este împlinită profeția lui Isaia, cea zicând: „cu auz veți auzi, și nicidecum nu aveți să înțelegeți; și văzând, veți vedea, și nicidecum nu aveți să pricepeți; pentru că inima poporului acesta s-a împietrit, și cu urechile au auzit greu, și au închis ochii lor; ca nu cumva să vadă cu ochii, și să audă cu urechile, și să înțeleagă cu inima, și să se întoarcă, și să îi vindec”. Dar fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Pentru că, adevărat vă zic: Mulți profeți și drepti au dorit să vadă cele ce vedeți voi, și nu au văzut; și să audă cele ce auziți, și nu au auzit. Voi deci, ascultați parabola semănătorului. Oricine, auzind cuvântul Regatului, dar nepricepând; vine cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Acesta este: cel semănat lângă drum. Iar cea semănată pe locurile pietroase, este aceasta: cel auzind cuvântul și primindu-l îndată cu bucurie, dar nu are rădăcină în sine, ci este vremelnic; iar făcându-se necaz sau persecuție din cauza cuvântului, îndată se poticnește. Iar cea semănată între spini, este aceasta: cel auzind cuvântul; dar grija epocii și amăgirea bogăției, înăbușă cuvântul și se face neroditor. Dar cea semănată pe pământul bun, este aceasta: cel

auzind cuvântul, și pricepând; care deci aduce roadă: careva chiar o sută, iar careva șazeci, iar careva treizeci.”
- Matei 13:3-23, SCC.

„Ascultați! Iată! Semănătorul a ieșit să semene. și semănând, o parte a căzut lângă drum; și au venit păsările și au mâncat-o. Și alta a căzut pe loc pietros, unde nu avea pământ mult, și îndată a răsărit, pentru că nu avea adâncime de pământ. Iar când a răsărit soarele, a fost pârjolită; și pentru că nu avea rădăcină, s-a uscat. Și alta a căzut între spini; și spinii au crescut, și au înăbușit-o, și nu a dat roadă. și altele au căzut în pământul cel bun, și au dat roadă; răsărind și crescând; și au adus: Una treizeci, una șazeci, și una o sută. și le-a zis: cine are urechi de auzit, să audă! Iar când a fost singur, cei din jurul Lui, împreună cu cei doisprezece, L-au întrebat despre parabole. Și El le zicea: vouă v-a fost dat misterul Regatului¹ lui Dumnezeu; dar celor de afară, toate se dau în parabole. Pentru ca, privind, să privească și să nu vadă; și auzind, să audă și să nu priceapă; ca nu cumva să se întoarcă și să li se ierte. Și El le zice: Nu știți parabola aceasta? Cum veți cunoaște toate parabolele? Semănătorul seamănă cuvântul. Iar aceștia sunt cei de lângă drumul unde este semănat cuvântul; dar când au să audă, îndată vine Satan și ia cuvântul cel semănat în ei. Și asemenea, aceștia sunt cei semănați pe locurile pietroase; care când au să audă cuvântul, îndată îl primesc cu bucurie; dar nu au rădăcină în sine, ci sunt vremelnici. Apoi, făcându-se necaz sau persecuție din cauza cuvântului, îndată se poticesc. Și alții sunt cei semănați între spini. Aceștia sunt

¹ Regat [**Βασιλεια**]: Deși în cele mai multe traduceri ale Bibliei, cuvântul grecesc „Basileia” este tradus prin cuvântul: „Împărăție”, totuși traducerea mai exactă a acestui cuvânt este: „Regat”; el derivând din cuvântul „Basileus” = Rege. Cuvântul împărăție se aplică unui stat colonial (imperiu) ținând sub stăpânire (supunând) teritorii și regate cucerite prin războaie, silnicie și cotropire violentă, ceea ce nu poate fi aplicat referitor la „Regatul lui Dumnezeu”, care este format din cei supuși Lui din toate națiunile și din toate timpurile prin voința lor liberă, și nu prin constrângere, umilire și jefuire.

cei auzind cuvântul; dar îngrijorările epocii, și amăgirea bogăției, și poftele pentru celelalte, intrând, înăbușă cuvântul, și se face neroditor. și aceia sunt cei semănați pe pământul cel bun; care aud cuvântul și îl primesc și aduc roadă: Unu trei zeci, unu șaizeci, și unu o sută.” - Marcu 4:3-20, SCC.

„Dar strângându-se mulțime multă, și cei veniți la El de prin cetăți, a zis prin parabolă: Semănătorul a ieșit pentru a semăna sămânța lui. și semănând el, o parte a căzut lângă drum; și a fost călcată, și păsările cerului au mâncat-o. Și o altă parte a căzut pe piatră; și crescând, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Și o altă parte a căzut în mijlocul spinilor; iar spinii crescând împreună cu ea, au înăbușit-o. Iar o altă parte a căzut în pământul cel bun; și crescând, a făcut rod însutit. Zicând acestea, a strigat: cel având urechi de auzit, să audă! Dar discipolii Lui Îl întrebau ce ar însemna parabola aceasta. El însă a zis: vouă vă este dat să cunoașteți misterele Regatului lui Dumnezeu, dar celorlalți, în parabole: ca, văzând, să nu vadă; și, auzind, să nu priceapă. Iar parabola este aceasta: sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cele de lângă drum sunt: cei auzind, apoi vine Diavolul și ia cuvântul din inima lor; ca nu cumva crezând, să fie salvați. Iar cele de pe piatră sunt: Cei care când aud, primesc cuvântul cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; care cred pentru un timp, și în timp de încercare, ei cad. Iar ce este căzut între spini: Aceștia sunt cei auzind; dar ducându-se sub griji, și bogăție, și plăceri ale vieții, sunt înăbușiți, și nu rodesc la coacere. Iar ce este căzut în pământul bun: Aceștia sunt cei care auzind cuvântul într-o inimă curată și bună, îl țin și rodesc în răbdare.” - Luca 8:4-15, SCC.

Elementele acestei pilde sunt: Semănătorul care îl reprezintă pe Iesus Christos, sămânța reprezintă Cuvântul despre Regat (Matei 13:19), sau Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 8:11), care este vestit. El cade în patru tipuri de sol, aceasta semnifică starea diferită a inimii oamenilor din lume, căci țarina este lumea. Pământul de lângă drum, simbolizează un pământ bătătorit, adică o inimă împietrită unde nu intră Cuvântul

pentru a germina, astfel păsările, adică agenții lui Satan îl pot culege. Al doilea tip de sol, este cel stâncos, care ilustrează bine omul care acceptă cu bucurie vestea bună, dar nu este statornic și din cauza necazurilor, ispitelor și a persecuțiilor, Cuvântul nu dă roade acolo. Al treilea tip de pământ este cel care are spini, care reprezintă omul acaparator de griji și dorințe de înavuțire și de tot felul de poftă și plăceri ale vieții, care înăbușă Cuvântul făcându-l neroditor.

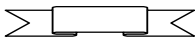
Al patrulea teren este bun, care înțelege Cuvântul, sau îi prinde sensul, aducând rod, dar acesta în cantități diferite, după puterile fiecăruia. Calitățile unui om cu o inimă receptivă la Cuvânt sunt: a) O inimă cinstită, care pune pe prim plan Regatul sau lucrurile spirituale; b) Doritor de a-i prinde sensul Cuvântului, dorind să aplice și să aducă rod; c) Aduce roade în răbdare sau prin perseverență, astfel el nu se descurajează repede, indiferent de timpuri sau împrejurări nefavorabile.

Această parabolă este o dezvăluire (profeție) a stării spirituale a lui Israel, că nu toți care aud Cuvântul vestit de Domnul din poporul Israel vor aduce rod, această parabolă descrie starea poporului Israel profețită de Isaia 6:9. Scopul acestei pilde este spre ai trezi pe cei ce mai au sinceritate.

Versetul cheie este: **„Cel având urechi, să audă!”** – Matei 13:9.

Doar discipolilor lui Iesus le-a fost dat să cunoască misterele Regatului cerurilor, pentru ceilalți totul este înfățișat în mod tainic, în parabole. Doar cei sinceri, cei cu inima **„curată și bună”**, pot înțelege și Îl pot urma pe Domnul!

Pentru noi, această parabolă este un îndemn de a fi receptiv la Cuvântul lui Dumnezeu, căci nu toți cei care primesc la început Cuvântul sunt sinceri.

PILDA ZIZANIEI (NEGHINEI)

„O altă parabolă le-a pus înainte, zicând: Regatul cerurilor este asemănat cu un om semănând sămânță bună în ogorul lui. Dar oamenii dormind, a venit dușmanul lui și a semănat zizanii în mijlocul grâului; și s-a dus. Când a răsărit însă grâul și a făcut rod, atunci s-a arătat și zizania. Apropiindu-se însă sclavii stăpânului casei i-au zis: Doamne, nu ai semănat sămânță bună în ogorul tău? De unde are deci zizanie? Dar el le-a zis: Un om dușmănos a făcut acesta. Iar ei îi zic: Vrei deci, ducându-ne, să le culegem? El însă, zice: Nu! Nu cumva, culegând zizaniile, să dezrădăcinați grâul împreună cu ele. Lăsați să crească împreună amândouă până la seceriș; și, la timpul secerișului, voi zice secerătorilor: Culegeți întâi zizaniile și legați-le în snopi, ca să fie arse; iar grâul adunați-l în depozitul meu.” – Matei 13:24-30, SCC.

„Atunci, lăsând mulțimile, a venit în casă; și discipolii Lui s-au apropiat de El, zicând: Explică-ne parabola zizaniei ogorului. Iar El, răspunzând, a zis: Cel semănând sămânța bună, este Fiul Omului. Ogorul însă, este lumea; iar sămânța bună, aceștia sunt fiii Regatului, dar zizaniile sunt fiii celui rău; iar dușmanul cel semănându-le, este Diavolul. Secerișul însă, este sfârșitul epocii, iar secerătorii sunt îngeri. Deci, precum sunt culese zizaniile și sunt arse în foc, așa va fi la sfârșitul epocii. Fiul Omului va trimite pe îngerii Lui; și ei vor culege din Regatul Lui toate motivele de poticnire, și pe cei practicând nelegiuirea. Și îi vor arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Atunci cei dreți vor străluci ca soarele în Regatul Tatălui lor. Cel având urechi, să audă!” – Matei 13:36-43, SCC.

Această ilustrare o găsim în Matei 13:24-30, iar explicarea ei în Matei 13:37-43.

Elementele acestei pilde sunt: Un om care seamănă sămânță bună, acesta este Fiul omului, Iesus Christos. Aici Regatul cerurilor este asemănat cu un om semănând sămânță bună în ogorul lui. Domnul a fost manifestarea Regatului lui

Dumnezeu pe pământ (Luca 17:20-22). Țarina în care se seamănă sămânța bună este lumea, sămânța bună sunt „**fiii Regatului**”, adică discipolii lui Iesus, pe care El îi lasă în această lume, ca să dea rod (Ioan 17:15). Vrășmașul care seamănă sămânță rea este Satan, iar zizania² îi simbolizează pe fii Diavolului, care apar după ce Domnul a semănat în țarină: sămânța bună, adică „creștinii falși”.

Datorită faptului că ei nu se pot deosebi, ca grâu sau ca zizanie, decât la sfârșitul epocii, Domnul le spune sclavilor Săi să le lase pe ambele plante să crească împreună până la seceriș. La seceriș când roadele lor vor fi pe deplin arătate bune sau rele, deosebirea va fi ușor de făcut de către îngeri.

Comentariul pe care îl face cartea: **Natural History of the Bible**, asupra tipului de plantă folosit în această parabolă, această lucrare declară: *„neghina (zizania) este aceeași cu arabul < zawan >, din care derivă numele grecesc al plantei ce poartă azi denumirea științifică de <Lolium Temulentum> sau neghină amețitoare...Aceasta este un fel de plantă în genul secarei, fiind singura specie din familia ierboaselor ale cărei semințe sunt otrăvitoare. Zawan derivă din <zan>, care înseamnă: a voma, efectul consumării neghinei amețitoare constând în grețuri violente, convulsii și diaree, sfârșitul fiind adesea moartea...se aseamănă în toate privințele cu grâul, până în momentul apariției spicului.”*

Prin urmare semințele zizaniei, ilustrează bine efectul rău pe care l-a avut copiii Diavolului, „creștinii falși” pentru oricine consumă din sămânța lor din învățătura lor (2Petru 2:1,2).

Deoarece zizania în ogor nu a apărut decât după ce Domnul Iesus a semănat sămânța bună, iar aceasta apare în grâu, adică în mijlocul creștinilor adevărați, după înființarea creștinismului. Evenimentele parabolei, se întind pe perioada de timp care începe cu primul secol al erei noastre, când Iesus începe semănarea seminței bune, mai târziu, după plecarea lui la cer se infiltrază, creștinii falși asemănători grâului, dar care în realitate nu sunt altceva decât ‚neghină amețitoare’, acest

² Traducerea Scripturile Calea Creștină (prescurtat: SCC), precum și în Noul Testament făcută în 1993 de Societatea CLV apare în text în loc de neghină: „**zizanie**”, vezi și traducerea: Biblia Cornilescu din 1931 retipărită în 1998, și Interlinearul grec-român făcut de editura Agape.

lucru a fost profețit și de apostoli (Fapte 20:29,30; 2Petru 2:1,2).

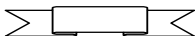
Această stare de amestec între grâu și zizanie continuă să existe pe pământ până la seceriș, care are loc la sfârșitul epocii, când clasa grâului va fi separată de cea a zizaniei, fiind transferată în cer, unde va străluci ca soarele (Matei 13:43). Pe care creștini va răpi Domnul la revenirea Sa? Pe cei care sunt **de același fel** cu sămânța bună plantată de El. Domnul nu acceptă un alt fel de sămânță! Acest grâu plantat de El dănuie din primul secol d.C. până la venirea Sa (comp. cu Matei 16:18). Iar după aceea, creștinii falși asemănați cu zizania vor fi aruncați în cuptor (Matei 13:42 comp. cu 6:30).

Scopul parabolei este o avertizare, după cum nu toți care se coboară din Israel sunt Israel (comp. cu Romani 9:6), tot așa nu toți care pretind că sunt răsadul Tatălui sunt cu adevărat creștini (Matei 15:13).

Domnul precizează că: „**dușmanul lui...a semănat zizanii în mijlocul grâului**” (v.25), astfel apostazia (lepădarea de credința adevărată și acceptarea doctrinelor străine, false) chiar în mijlocul lor, căci a fost profețit că se vor strecura profeți falși și învățători falși (Fapte 29:28,29; 2Petru 2:1).

Însă, „**Fiul Omului va trimite pe îngerii Lui; și ei vor culege din Regatul Lui toate motivele de poticnire, și pe cei practicând nelegiuirea.**” Indicând că zizania nu sunt cei fără Dumnezeu (atei), ci cei ce pretind că sunt fii ai cerului, așa cum au pretins evreii ce s-au împotrivit Domnului (Ioan 8:38-44). Domnul va îndepărta din Regat, (lumea fiind parte a Regatului – Romani 13:1), motivele de poticnire și unii care practică nelegiuirea, dar în final ei vor fi demascați și aruncați în cuptorul de foc.

Astfel, această pildă este o avertizare pentru cei ce aud sau citesc Cuvântul Domnului Iesus, că nu toți care seamănă cu grâul sunt grâu, de aceea versetul cheie al avertizării Domnului este: „**Cel având urechi, să audă!**”.

PILDA CU GRĂUNTELE DE MUȘTAR ȘI CU ALUATUL

„O altă parabolă le-a pus înainte, zicând: Regatul cerurilor este asemănător unui grăunte de muștar; pe care luându-l un om, l-a semănat în ogorul lui. Acesta este mai mic decât toate semințele; dar, când are să crească, este mai mare decât legumele, și se face arbore; încât păsările cerului au să vină și au să se cuibărească în ramurile lui. O altă parabolă le-a vorbit: Regatul cerurilor este asemănător unei plămădeli, pe care, luând-o o femeie, a ascuns-o în trei măsuri de făină, până când a fost dospită toată. Toate acestea Iesus³ le-a vorbit mulțimilor în parabole; și fără parabolă nu le vorbea nimic; ca să fie împlinit ce a fost spus prin profetul, zicând: „voi deschide gura Mea în parabole; voi spune cele ascunse de la întemeiere.” - Matei 13:31-35, SCC.

„Și zicea: cum avem să asemănăm Regatul lui Dumnezeu, sau în ce parabolă să îl punem? Este ca un grăunte de muștar; care când are să fie semănat pe pământ, este mai mic decât toate semințele cele de pe pământ. Iar când va fi fost semănat, crește și se face mai mare decât toate legumele, și face ramuri mari; încât păsările cerului se pot cuibări sub umbra lui. Și cu multe parabole ca acestea le vorbea cuvântul, după cum puteau auzi. Dar fără parabolă, nu le vorbea; iar la o parte, le explica pe toate discipolilor Lui.” - Marcu 4:30-34, SCC.

„El deci a zis: cui este asemănător Regatul lui Dumnezeu, și cu ce îl voi asemăna? El este asemănător unui grăunte de muștar, pe care luându-l un om, l-a aruncat într-o grădină de-a lui; și a crescut și s-a făcut arbore mare; și păsările cerului s-au cuibărit în ramurile lui. Și iarăși a zis: cu ce voi asemăna Regatul lui Dumnezeu? Este asemănător unei plămădeli; pe care luând-o o femeie, a ascuns-o în trei

³ În ce privește Numele Fiului: Iesus [Ιησους] reprezintă traducere corectă a expresiei din greacă: Iesus, care are ca și corespondent, expresia: ebraică: Iehoșua, însemnând: *Iehova este salvare*.

măsuri de făină, până ce a fost dospită toată.” – Luca 13:18-21, SCC.

În aceste pilde, Domnul Iesus Christos compară Regatul cerurilor cu un grăunte de muștar care o dată semănat are o creștere formidabilă, la fel compară Regatul cu un aluat care crește (dospește).

Scopul acestor pilde este de a sublinia creșterea fenomenală a Regatului cerurilor, faptul că de la câțiva oameni ulterior creștinii fiind: „zece de mii” (Fapte 21:20, SCC), și mai mult. Dacă la început creștinismul a fost o religie în Israel, ulterior ea a cuprins pământul (Coloseni 1:6,23). Astfel, dacă la început sămânța de muștar este cea mai mică sămânță, ulterior prin creștere, ea devine o plantă mai mare ca toate ierburile de pe câmp (Marcu 4:30-32).

Unii interpretează negativ această pildă, spunând că creșterea formidabilă de aici se referă la înmulțirea apostaziei după moartea apostolilor, dar să citim cu atenție aceste pilde consemnate în Matei 13:31-34; Luca 13:18-21. Cei ce interpretează în mod negativ această creștere a Regatului, aduc ca argumente, ideea că păsările reprezintă slujitorii lui Satan din pilda Semănătorului, care culeg sămânța semănată pe drum (Matei 13:4,19). Un alt argument promovat de aceștia este că aluatul în Biblie reprezintă corupția (Matei 16:16; 1Corinteni 5:6,7). Dar aceștia leagă unele texte de altele fără nici o legătură între ele!

Apoi, această interpretare negativă forțează textul deoarece, **Regatul cerurilor** este comparat cu sămânța de muștar, apoi în parabola cu aluatul, nu aluatul este adăugat (adică apostazia care vine după moartea apostolilor); ci, Christos compară din start aluatul cu Regatul cerurilor, și acesta este ascuns în trei măsuri de făină, în greacă este folosit cuvântul: „saton”, pentru măsura care conform cu CLV n.s. cuprinde 13,125 litri, deci trei măsuri în total, aproximativ 40 de litri de făină, astfel aluatul⁴ care este mic ca cantitate în comparație cu făina dă o creștere foarte mare. Tot la fel și sămânța de muștar, care era cunoscută în timpul lui Iesus ca fiind cea mai mică

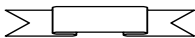
⁴ Aluatul este o mică cantitate de plămădeală care a rămas de data trecută de la facerea pâinii, și care se folosea în loc de drojdie, pentru ca noul aluat să fermenteze și să crească.

sămânță, dar când crește devine o plantă mare, reliefând astfel ce creștere o să aibă membri Regatului cerurilor.

De asemenea, în Luca 17:6, se arată că o credință de mărimea unei semințe de muștar poate avea efecte mari, tot așa Regatul cerurilor care l-a început era doar Iesus, a crescut într-un mod formidabil după moartea, învierea și înălțarea lui la cer, adică după ce sămânța a putrezit și încolțit (comp. cu Ioan 12:24,32).

În relatarea paralelă din Marcu 4:30-32, se spune un detaliu în plus despre păsări, și anume că toate păsările cerului locuiesc în umbra copacului, fiind astfel ocrotite de razele de soare, după cum și slujitorii cerești ai lui Dumnezeu sunt ocrotiți de arșiță: Apocalipsa 7:9-17. Iar conform cu Matei 13:32, păsările chiar își fac cuiburi în cer, așa după cum discipolii Domnului și-au strâns comori în cer (Matei 6:20; 1Timotei 6:18,19).

În Isaia 60:8-12, poporul lui Dumnezeu zboară ca niște porumbei spre porumbarul lor.

PILDA COMORII ASCUNSE, ȘI PILDA PERLEI DE MARE PREȚ

„Regatul cerurilor este asemănător unei comori ascunse într-un ogor, pe care găsim-l un om, l-a ascuns; și de bucuria lui, merge și vinde toate câte are, și cumpără ogorul acela. Iarăși: Regatul cerurilor este asemănător unui comerciant, căutând perle frumoase; iar găsim o perlă de mare preț, ducându-se, a vândut toate câte avea, și a cumpărat-o.” - Matei 13:44-46, SCC.

În Matei 13:44-46, Domnul dă două parabole asemănătoare ca scop, și anume, El compară Regatul cerurilor cu o comoară ascunsă într-un ogor, pe care găsim-l un om, l-a ascuns; și de bucuria lui, merge și vinde toate câte are, și cumpără ogorul acela.

Apoi iarăși, compară Regatul cerurilor cu un comerciant căutând perle frumoase; și găsim o perlă de mare preț, ducându-se, a vândut toate câte avea, și a cumpărat-o.

Care este înțelesul parabolilor, scopul lor și fraza cheie?

În parabola cu comoara ascunsă, **Regatul este comoara**, în timp ce în cea cu perla de mare preț, **Regatul este omul** care caută perle!

Regatul cerurilor este o comoară ascunsă, cel care găsește ogorul unde se află comoara, de bucurie vinde tot și cumpără ogorul, adică sacrifică tot pentru a cumpăra ogorul cu comoara (comp. cu Luca 14:33).

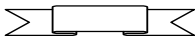
În parabola cu perla de mare preț, Regatul este comerciantul care caută perle de mare preț, el face parte din Regat (comp. cu Matei 21:43), el este un om care a cumpărat deja unele perle, el este deja: comerciant, cu acestea se ocupă (Matei 12:28-34), dar el caută perle de mare preț, el însă nu a dat de esența Regatului (Ioan 3:3-10). Comerciantul poate fi un iudeu, care a păzit legea (Romani 2:17-20), dar care încă nu l-a cunoscut pe Iesus, Perla de Mare preț, care ne cere să ne lepădăm de toate, ca să câștigăm viața (Matei 16:24-26).

Ca să obținem perla de mare preț: viața lui Iesus, comerciantul trebuie să vândă tot ce are, ca să o poată cumpăra, în mod asemănător noi trebuie să renunțăm la toate averile ca să obținem perla de mare preț (Luca 14:33). Scopul parabolilor

este pentru a le arăta oamenilor că nu putem câștiga Regatul cerurilor printr-o lucrare religioasă de suprafață, ritualuri, tradiții, forme, dar care nu îl fac pe om să dea TOTUL!

Fraza cheie din parabola cu comoara este: „**vinde toate câte are**” iar fraza cheie din parabola cu perla este: „**a vândut toate câte avea**”.

Deci ca și concluzie se poate ridica întrebarea: *vrei să găsești comoara adică Regatul?* Dă totul și Îl vei găsi! *Vrei să fi parte din Regatul cerurilor?* Nu te opri la perle de mică valoare (legea lui Moise, împlinirea unor porunci) ci caută perla de mare preț, sacrifică totul și o vei găsi!

PILDA NĂVODULUI

„Iarăși: Regatul cerurilor este asemănător năvodului aruncat în mare, și aducând din orice soi. Care când a fost umplut, trăgându-l pe țârm, și așezându-se, au adunat pe cei buni în vase; iar pe cei stricați, i-au aruncat afară. Așa va fi la sfârșitul epocii: Îngerii vor ieși și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepți, și îi vor arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Ați înțeles toate acestea? Ei I-au zis: Da! Iar El le-a zis: De aceea, orice cărturar, fiind disciplinat pentru Regatul cerurilor, este asemănător unui om, stăpân al casei, care scoate din comoara lui, lucruri noi și vechi.” - Matei 13:47-52, SCC.

Această parabolă o găsim consemnată în Matei 13:47-52, este demn de menționat că aceasta este foarte asemănătoare cu cea despre grâu și zizanie, deoarece în ambele ilustrări are loc o selecție dintre buni și răi care are loc la sfârșitul epocii.

Aici, Regatul cerurilor este comparat cu un năvod care este aruncat în mare, acesta prinde tot felul de peștii, și buni și răi, este interesant că cei răi sunt luați din mijlocul celor buni și sunt aruncați în cuptorul de foc, iar cei buni sunt adunați în vase, selecția o va face îngerii la sfârșitul epocii.

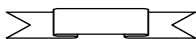
La revenirea Domnului cei strânși în năvodul evangheliei: cei buni care ascultă de Cuvântul Domnului și cei răi, care se prefac că ascultă, sunt adunați pentru judecată, iar îngerii vor da plata la cei drepți și pedeapsa la cei răi (Matei 13:38-42; 24:31).

Peștii buni vor fi strânși în vase, faptul că sunt mai multe vase, indică faptul că cerul are diferite camere și poziții (Ioan 14:2,3), totuși toți peștii buni vor beneficia de nemurire și fericire.

Scopul parabolei: este atenționarea că nu toți peștii din năvod vor ajunge în cer, și astfel Domnul îi atenționează pe toți de pericolul ca la sfârșitul epocii să fie aruncați în cuptor!

De aceea, versetul cheie este: **„Ați înțeles toate acestea?”**

Aceste avertizări din parabole nu sunt lucruri de ignorat sau minimalizat, ci de înțeles și de luat aminte!

PARABOLELE CU CEEA CE ÎNTINEAZĂ ȘI CU ORBUL CE CĂLĂUZEȘTE

„Și chemând mulțimea, le-a zis: Ascultați și pricepeți! Nu ce intră în gură, întinează omul; ci ce este scos din gură; aceasta întinează omul. Atunci, apropiindu-se discipolii, Îi zic: știi că fariseii auzind cuvântul, s-au poticnit? Iar El, răspunzând, a zis: orice plantă, pe care nu a plantat-o Tatăl Meu Cel ceresc, va fi dezrădăcinată. Lasați-i! Sunt orbi, călăuze de orbi. Iar dacă orb pe orb are să călăuzească, amândoi vor cădea în groapă. Răspunzând însă, Petru I-a zis: explică-ne parabola! Iar El a zis: și acum sunteți voi nepricepuți? Nu înțelegeți că orice, intrând în gură, ajunge în pântece și este aruncat în hazna? Dar cele ieșind din gură, ies din inimă; și acestea întinează omul. Pentru că din inimă ies: cugetări rele, ucideri, adultere, curvii, furturi, mărturii false, hule. Acestea sunt cele întinând omul; dar a mânca cu mâini nespălate, nu întinează omul” – Matei 15:10-20, SCC.

“Apoi, chemând iarăși la El mulțimea, le-a zis: Ascultați-Mă toți, și pricepeți! Nu este nimic din afara omului, care intrând în el, să îl poată întina; ci cele ieșind din om, sunt cele întinând omul. Și când a intrat în casă, de la mulțime; discipolii Lui L-au întrebat despre parabolă. Și El le zice: Și voi sunteți așa nepricepuți? Nu înțelegeți, că tot ce intră din afară în om, nu îl poate întina? Pentru că nu intră în inima lui; ci în pântece, și iese în hazna. Zicând aceasta a curățit toate alimentele. A zis însă, că, ce iese din om; aceea întinează omul. Pentru că dinăuntru, din inima oamenilor ies cugetările cele rele: curvii, furturi, ucideri, adultere, lăcomii, răutăți, înșelăciune, destrăbălare, ochi rău, hulă, mândrie, nebunie. Toate relele acestea ies dinăuntru și întinează omul” – Marcu 7:14-23, SCC.

“Dar El le-a zis și o parabolă: Poate un orb să conducă pe un orb? Nu vor cădea amândoi în groapă?” – Luca 6:39, SCC.

În relatarea din Matei 15:1-20, și din Marcu 7:14-23, Domnul Iesus dă două parabole, una din ele se regăsește și în Luca 6:39.

În context este vorba de atacul Satanei prin farisei și cărturari, care îi acuză pe discipoli de încălcarea tradiției bătrânilor.

Domnul arată fățarnicia lor, care prin tradiție au desființat Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 15:1-9).

Apoi El le dă următoarea învățătură-parabolă:

“Ascultați și pricepeți! Nu ce intră în gură, întinează omul; ci ce este scos din gură; aceasta întinează omul”, pe care discipolii nu o înțeleg, iar Petru cere o explicație.

Iar Domnul le explică: **„Nu înțelegeți că orice, intrând în gură, ajunge în pântece și este aruncat în hazna? Dar cele ieșind din gură, ies din inimă; și acestea întinează omul. Pentru că din inimă ies: cugetări rele, ucideri, adultere, curvii, furturi, mărturii false, hule. Acestea sunt cele întinând omul; dar a mânca cu mâini nespălate, nu întinează omul”.**

Trebuie precizat că aici subiectul în discuție nu este igiena fizică, ci curățirea spirituală!

Nu trebuie să tragem concluzia că Domnul este împotriva curățirii fizice (comp. cu Ioan 13:10), însă să nu facem din ea cel mai important criteriu de spiritualitate! Domnul vrea să ne învețe că inima și curățirea lăuntrică este cel mai important criteriu de spiritualitate.

Putem fi curați fizic și să fim murdari înăuntru!

Această parabolă constituie un exemplu pentru a răspunde la întrebarea: *ce întinează spiritual pe om?* Răspunsul este nu **“ce intră în gură”**, nu murdăria fizică; ci, lucrurile care ies pe gură din inimă.

Domnul explică la apostoli: **“Pentru că din inimă ies: cugetări rele, ucideri, adultere, curvii, furturi, mărturii false, hule”.**

Scopul parabolei este să demaște fățarnicia și să atragă atenția asupra lucrurilor mai importante, curăția spirituală depinde de inima noastră cum o păzim (Proverbe 4:23) și ce scoatem pe gură din inimă.

Versetul cheie este: **“Dar cele ieșind din gură, ies din inimă; și acestea întinează omul”** (Matei 15:18, SCC).

A doua parabolă, este un răspuns la ceea ce au spus discipolii: „**știi că fariseii auzind cuvântul, s-au poticnit? Iar El, răspunzând, a zis: orice plantă, pe care nu a plantat-o Tatăl Meu Cel ceresc, va fi dezrădăcinată. Lasați-i! Sunt orbi, călăuze de orbi. Iar dacă orb pe orb are să călăuzească, amândoi vor cădea în groapă**”.

Fariseii și cărturarii și tradițiile lor nu erau planta Tatălui ceresc, ei erau orbi spirituali, neglijând lucrurile cele mai importante din lege (Matei 23:23) pentru lucruri de suprafață, ritualice, care le dădeau o siguranță religioasă falsă: oamenilor, neglijând ceea ce era mai important: inima. Și ducând ca închinarea lor să fie o fățarnicie (Matei 15:7-8).

De aceea, Domnul a avertizat: **“Lasați-i! Sunt orbi, călăuze de orbi. Iar dacă orb pe orb are să călăuzească, amândoi vor cădea în groapă”**.

În Evanghelia după Luca parabola de a nu ne lăsa conduși de orbi, este dată în predica de pe munte ca un avertisment pentru a arăta că orice discipol nu poate fi altceva decât Învățătorul lui. Iesus continuând cu precizarea: **“Nu este discipol mai mare decât învățătorul lui; dar oricine, fiind deplin instruit, va fi ca învățătorul lui”**.

Astfel, depinde pe cine urmăm? Urmăm un orb ca învățător, atunci vom cădea cu el în groapă, așa cum mulți oameni urmau pe farisei și cărturari care din punct de vedere spiritual erau orbi (Ioan 9:39-41). Însă dacă urmăm pe Învățătorul Iesus (Matei 23:8), și ne lăsăm pe deplin instruiți de El, vom deveni ca Învățătorul.

Scopul acestei parabole în Evanghelia după Matei este ca discipolii să îi lase pe aceste călăuze oarbe, să nu mai plece deloc urechea la intervențiile demonice ale fățarnicilor.

Versetul cheie este: **“Lasați-i! Sunt orbi, călăuze de orbi”** (Matei 15:14, SCC).

Iar scopul parabolei din Evanghelia după Luca, a fost de a arăta că este important pe cine urmăm, căci vom deveni ca el, fie căzând în groapă cu el dacă urmăm orbi spirituali, fie devenind ca învățătorul dacă ne lăsăm instruiți de Iesus Învățătorul trimis de Dumnezeu.

Versetul cheie este: **“va fi ca învățătorul lui”** (Luca 6:40, SCC).

PILDA CU OAIA RĂTĂCITĂ, CU DRAHMA PIERDUTĂ, CU FIUL RISIPITOR

„Ce vi se pare? Dacă un om o să aibă o sută de oi, și are să se rătăcească una dintre ele; nu va lăsa pe cele nouăzeci și nouă pe munte, și ducându-se, o caută pe cea rătăcită? și dacă ar fi să o găsească, adevărat vă spun că se bucură de ea mai mult decât de cele nouăzeci și nouă; cele nefiind rătăcite. Tot așa, nu este o voință înaintea Tatălui vostru Cel ce este în ceruri, ca să piară unu dintre micuții aceștia.” – Matei 18:12-14, SCC.

„Dar de El s-au apropiat toți vameșii și păcătoșii, să asculte la El. Și murmurau fariseii și cărturarii, zicând: Acesta primește pe păcătoși, și mănâncă împreună cu ei. Iar El a zis către ei parabola aceasta, spunând: Care om dintre voi, având o sută de oi, și pierzând una dintre ele; nu lasă pe cele nouăzeci și nouă în deșert, și se duce după cea pierdută; până are să o găsească? Și găsimd-o, o pune pe umerii lui, bucurându-se. și venind acasă, chemă împreună prietenii și vecinii lui, zicându-le: Bucurați-vă împreună cu mine; pentru că am găsit oaia mea cea pierdută. Vă zic: astfel va fi bucurie mai mare în cer pentru un păcătos, căindu-se; decât pentru nouăzeci și nouă de drepti, care nu au nevoie de căință. Sau care femeie având zece drahme, dacă are să piardă o drahmă; nu aprinde o lampă, și mătură casa, și caută cu grijă; până are să o găsească? Și găsimd-o, chemă împreună prietenele și vecinele, zicând: bucurați-vă împreună cu mine; pentru că am găsit drahma pe care am pierdut-o. Vă zic: astfel se face bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos, căindu-se. Iar El a zis: un om oarecare avea doi fii. Și cel mai tânăr dintre ei a zis tatălui: tată! Dă-mi partea cuvenită de avere; iar el le-a împărțit averea. Și nu după multe zile, fiul cel mai tânăr, strângând toate, s-a dus într-o țară îndepărtată; și acolo a risipit averea lui, viețuind destrăbălat. Dar cheltuind el toate, s-a făcut o foamete mare în țara aceea; și el a început să fie lipsit. Și ducându-se, s-a alipit de unu dintre cetățenii țării aceia; și el l-a

trimis pe câmpurile lui, să păzească porcii. Și dorea să se sature din roșcovele pe care le mâncau porcii; dar nici unu nu i-a dat. Dar, venindu-și în sine, a zis: câți angajați ai tatălui meu sunt îmbelșugați de pâini, iar eu pier aici de foame! Ridicându-mă, voi pleca la tatăl meu, și voi zice: tată! Am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta. Nu mai sunt vrednic să fiu chemat un fiu al tău; fă-mă ca pe unu dintre angajații tăi. Și ridicându-se, a venit la tatăl lui. Dar, fiind el încă departe, l-a văzut tatăl lui, și s-a înduioșat; și alergând, a căzut pe gâtul lui, și l-a sărutat. Fiul însă i-a zis: Tată! Am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta. Nu mai sunt vrednic să fiu chemat un fiu al tău. Dar tatăl a zis către sclavii lui: aduceți repede un veșmânt lung, pe cel dintâi, și îmbrăcați-l; și dați-i un inel în mâna lui, și sandale în picioarele lui. Și aduceți vițelul cel îngrășat; junghiați, și mâncând, să ne veselim. Pentru că fiul acesta al meu, era mort, și iarăși trăiește; era pierdut, și a fost găsit. și au început să se veselească. Dar fiul lui cel mai bătrân era la câmp; și când a venit, și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și dansuri. Și chemând pe unu dintre servitori, a întrebat ce să fie acestea. Iar el i-a zis: Fratele tău a venit și tatăl tău a junghiat vițelul cel îngrășat; pentru că l-a primit înapoi sănătos. Dar el s-a mâniat și nu a vrut să intre; însă tatăl lui, ieșind, îl ruga. Iar el, răspunzând, a zis tatălui său: iată! Eu de atâția ani îți servesc ca un sclav, și niciodată nu am călcat o poruncă de-a ta; și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Iar când a venit fiul acesta al tău, cel mâncând averea ta cu curve, i-ai junghiat vițelul cel îngrășat. El însă i-a zis: copile! Tu ești totdeauna cu mine, și toate cele ale mele sunt ale tale. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm; pentru că fratele acesta al tău era mort, și trăiește; și era pierdut, și a fost găsit” – Luca 15:1-32, SCC.

Domnul Iesus dă trei parabole succesive, consemnate în Evanghelia după Luca. În aceste trei ilustrări, este redat expresiv, voința Tatălui ceresc de a nu pierde oamenii, ci de ai recupera, îndrepta, restabili în turmă (oaia pierdută), respectiv în pungă (drahma pierdută), în familie (fiul pierdut).

Tatăl nu dorește moartea păcătosului, ci întoarcerea Lui (Ezechiel 18:23; 33:11). Ba mai mult, El este Păstorul care lasă cele 99 de oi, ce sunt ascultătoare, și merge de caută oaia rătăcită. În Evanghelia după Luca, chiar precizează că: „**Și gășind-o, o pune pe umerii lui, bucurându-se. și venind acasă, chemă împreună prietenii și vecinii lui, zicându-le: Bucurați-vă împreună cu mine; pentru că am gășit oaia mea cea pierdută.**”

Motivul pentru care Domnul Iesus spune aceste ilustrări, era pentru a corecta optica iudeilor legalisti, despre care relatarea precizează: „**murmurau fariseii și cărturarii, zicând: Acesta primește pe păcătoși, și mănâncă împreună cu ei.**”

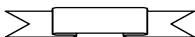
Domnul Iesus Îl manifestă corect pe Dumnezeu, fiindcă El nu-i repsinge pe vameși și păcătoși!

Apoi El predică corect pe Tatăl ceresc, ca fiind un Dumnezeu milos, care dorește restabilirea păcătosului, nu pierderea Lui. El nu s-a bucurat când oaia s-a rătăcit, sau când moneda s-a pierdut, sau când fiul s-a pierdut într-o viață de destrăbălare; ci, dimpotrivă s-a bucurat când ele au fost recuperate!

Fiul cel mare reprezintă pe evreii care păzeau legea și care nu au căzut în păcate grave, dar aceștia aveau un păcat ascuns: disprețul față de cei căzuți, lipsa lor de milă, pe care Domnul o corectează arătând că cei dreپți nu trebuie să se supere sau să fie invidioși pe dragostea tatălui pentru cei căzuți, deoarece tot ce are El este și a lor, și trebuie să învețe să se bucure împreună cu cerul când un păcătos se întoarce de la calea lui cea rea.

Versetul cheie în Evanghelia după Matei este: „**Tot așa, nu este o voință înaintea Tatălui vostru Cel ce este în ceruri, ca să piară unu dintre micuții aceștia**”!

Iar în Evanghelia după Luca, este: „**Vă zic: astfel va fi bucurie mai mare în cer pentru un păcătos, căindu-se; decât pentru nouăzeci și nouă de dreپți, care nu au nevoie de căință**”, și: „**pentru că fiul acesta al meu, era mort, și iarăși trăiește; era pierdut, și a fost gășit**”.

PILDA ROBULUI NEMILOSTIV

„Atunci, apropiindu-se Petru, I-a zis: Doamne, de câte ori va păcătui fratele meu împotriva mea, și îi voi ierta lui? Până de șapte ori? Iesus îi zice: nu îți zic până de șapte ori; ci până de șaptezeci de ori șapte. De aceea, Regatul cerurilor este asemănat cu un om, cu un rege care a vrut să se socotească cu sclavii lui. Începând el să socotească, a fost adus un îndatorat lui cu zece mii de talanți. El însă, neavând să restituie; domnul lui a ordonat să fie vândut el și nevasta și copilașii și toate câte are, și să restituie. Proșternându-se deci, sclavul i s-a închinat, zicând: Doamne, fi îndelung-răbdător cu mine; și ți le voi restitui pe toate. Înduioșându-se domnul sclavului acela, l-a lăsat; și i-a iertat datoria. Dar ieșind sclavul acela, a găsit pe unu dintre ceilalți sclavi, care îi datora o sută de dinari; și apucându-l, îl sugruma, zicând: restituie orice îmi datorezi! Proșternându-se deci sclavul, îl ruga, zicând: Fi îndelung-răbdător cu mine și am să îți restitui. Dar el nu a vrut; ci ducându-se, l-a aruncat în închisoare, până are să restituie ce este dator. Văzând deci ceilalți sclavi cele făcute, s-au întristat tare mult; și venind, au relatat domnului lor toate cele făcute. Atunci, chemându-l, domnul lui îi zice: Sclav rău! Toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu trebuia și tu să miluiești pe acel sclav, precum te-am miluit și eu? Și mâniindu-se, domnul lui l-a predat chinuitorilor; până ce are să restituie tot ce este dator. Așa și Tatăl Meu Cel ceresc vă va face vouă; dacă nu aveți să iertați din inimile voastre, fiecare, fratelui lui.” - Matei 18:21-35, SCC.

Pilda aceasta a fost spusă de Domnul Iesus pentru a sublinia importanța iertării fraților, cu o iertare deplină chiar pentru lucruri mari (datorii mari). Ea este răspunsul Domnului la întrebarea lui Petru: „Doamne, de câte ori va păcătui fratele meu împotriva mea, și îi voi ierta lui? Până de șapte ori?” Deoarece învățătorii religioși iudei au propus să se acorde iertare cel mult de trei ori, Petru considera, că este foarte generos din partea lui să sugereze: „Până la șapte ori?”

Însă Domnul îi surprinde pe discipoli care aveau cultura iudaică, arătându-le inima mare a lui Dumnezeu pe care noi trebuie să o imităm, pe care ei nu o cunoșteau, răspunzând astfel: „**nu îți zic până de șapte ori; ci până de șaptezeci de ori șapte.**” Ce înseamnă aceasta? Că trebuiau să numere până la 490 de greșeli, așa cum interpretează anumiți atei? Nu, căci apoi El dă o parabolă, care și mai tare accentuează iertarea deplină!

El îi învață pe discipolii Săi prin parabolă, că nu trebuie să țină cont de numărul de greșeli, sau să le numere! Numai un om nebun ar număra, sau o persoană răutăcioasă!

Parabola vorbește de un sclav, ce are o datorie de 10.000 de talanți la un domn sau stăpân! Un talant avea 34,2 de kg, fie de argint (2Regi 5:23), ce ar veni aproape 89 de milioane de dinari. Iar un dinar era plata pentru o zi de muncă pentru un om! Dar ar putea să fie talant de aur (Exod 25:39), și atunci ar fi valorat cu mult mai mult!

Dus în fața stăpânului, sclavul nu a avut să plătească, domnul vrând să-i vândă familia pentru a recupera ceva din pierdere, sclavul îndatorat a implorat să aibă îndelungă răbdare față de el, că îi va plăti! Înduioșindu-se domnul de el, l-a lăsat și i-a iertat datoria care era foarte mare!

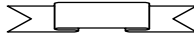
Dar ieșind din fața stăpânului, sclavul îndatorat la stăpân, a găsit un alt sclav datornic de data aceasta lui, cu 100 de dinari, și a început să-l sugrume cerându-i datoria! Sclavul dator cu 100 de dinari a implorat milă și îndelungă răbdare din partea celuilalt sclav, dar acesta l-a băgat la închisoare. Ceilalți sclavi văzând, i-au relatat domnului cele întâmplate! Atunci domnul sclavului dator cu 10.000 de talanți, l-a predat pe mâna chinuitorilor în temniță până va plăti tot ce datorează!

Versetul cheie al pildei este: „**Așa și Tatăl Meu Cel ceresc vă va face vouă; dacă nu aveți să iertați din inimile voastre, fiecare, fratelui lui.**” Concluzia este simplă! Noi toți îi datorăm foarte mult lui Dumnezeu, cu mult mai mult decât fiecare dintre noi semenului nostru! Dumnezeu este dispus să ne ierte dacă ne iertăm semenii cu puținele lor datorii față de noi, atunci Tatăl ceresc va șterge datoria mare care o avem la El! – vezi și: Matei 6:12; Coloseni 3:13.

În cazul în care nu vom ierta, nu numai că nu vom primi iertarea divină, dar vom fi dați pe mâna chinuitorilor, atât în

viața aceasta, neiertarea ducând mânie, supărare, iritare, întristare, tulburare (Iov 5:2; Proverbe 3:31; 14:30; Efeseni 4:31-32).

Cât și după moarte, căci noi nu ne-am plătit datoria, astfel vom suferi etern, căci Domnul a spus: „**Și mâniindu-se, domnul lui I-a predat chinuitorilor; până ce are să restituie tot ce este dator. Așa și Tatăl Meu Cel ceresc vă va face vouă; dacă nu aveți să iertați din inimile voastre, fiecare, fratelui lui.**”

PILDA LUCRĂTORILOR ÎN VIE

„Pentru că Regatul cerurilor este asemănător unui om, stăpân de casă, care a ieșit dis-de-dimineată să angajeze lucrători în via lui. Învaindu-se dar cu lucrătorii cu un dinar pe zi, i-a trimis în via lui. Și ieșind pe la a treia oră a văzut pe alții stând în piață fără lucru. Și a zis acelora: Mergeți și voi în vie, și vă voi da ceea ce are să fie drept; iar ei s-au dus. Ieșind iar și pe la a șasea și a noua oră, a făcut la fel. Iar ieșind pe la unsprezecea, a găsit pe alții stând fără lucru, și le zice: de ce stați aici toată ziua fără lucru? Ei îi zic: pentru că nici unu nu ne-a angajat. El le zice: Mergeți și voi în vie. Iar făcându-se seară, domnul viei zice administratorului său: cheamă lucrătorii și dă-le plata; începând de la cel din urmă, până la cel dintâi. Iar venind cei de pe la a unsprezecea oră, au primit câte un dinar. Și venind cei dintâi, considerau că vor primi mai mult; dar au primit și ei câte un dinar. Primind însă, murmurau împotriva stăpânului casei, zicând: aceștia, cei din urmă, au lucrat o oră; și i-ai făcut egali cu noi, cei îndurând greul zilei și arșița. El însă, răspunzând unuia dintre ei, a zis: prietene! Pe tine nu te nedreptățesc. Nu cu un dinar te-ai învoit cu mine? Ia ce este al tău, și mergi! Vreau dar să dau acestuia din urmă ca și ție. Nu îmi este permis să fac ceea ce vreau cu cele ale mele? Sau ochiul tău este rău, pentru că eu sunt bun? Astfel vor fi cei din urmă, întâi; și cei dintâi, în urmă.” - Matei 20:1-16, SCC.

Domnul Iesus în această ilustrare, compară Regatul cerurilor cu un Stăpân care este Dumnezeu, și care rând pe rând, de cinci ori, la ore diferite, angajează lucrători cu plata de un dinar în via lui.

Unii lucrători sunt angajați la prima oră, dimineața, alții mai târziu, pe rând, dar toți capătă aceeași plată! De ce? Deoarece plata este viața veșnică (Matei 19:27-29)!

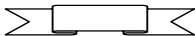
Cei veniți printre primii sunt credincioșii din vechime, începând cu Abel, Enoh, Noe, apoi: Avraam, Isac, Iacob, apoi: David, Ilie, Elisei, etc. Cei veniți în ultimele ceasuri la ora nouă și respectiv unsprezece, reprezintă pe creștinii care L-au servit pe Dumnezeu în via Lui!

Când vine timpul socotelilor (judecata de la venirea Domnului), are loc o surpriză: primii care primesc plata sunt cei de la urmă! Ba mai mult, când vine rândul celor care au îndurat „**greul zilei și arșița**”, a sfinților dinainte de Christos (Evrei 11:36-38), ce primesc plata la urmă, adică după mileniu (Apocalipsa 20:11-15), ei obsearvă că plata este aceeași: un dinar (viața veșnică). Și unii ajung să murmure, însă Dumnezeu îi spune unuia din cei ce murmură: „**prietene! Pe tine nu te nedreptățesc. Nu cu un dinar te-ai învoit cu mine? Ia ce este al tău, și mergi! Vreau dar să dau acestuia din urmă ca și ție. Nu îmi este permis să fac ceea ce vreau cu cele ale mele? Sau ochiul tău este rău, pentru că eu sunt bun?**”

Dumnezeu cu toți sclavii Săi din orice timp s-a tocmnit cu aceeași plată: viața veșnică! Nu este nici un motiv să fim invidioși pe anumite categorii care poate nu au îndurat „**greul zilei și arșița**”, pentru că înțelegerea noastră cu Stăpânul este aceasta: viața eternă (Matei 25:46; Ioan 4:36).

Concluzia pildei, și versetul cheie este: „**Astfel vor fi cei din urmă, întâi; și cei dintâi, în urmă**”! Adică cei ce au servit la sfârșit (creștinii) vor fi primii la primirea plății! Iar cei dintâi (evreii credincioși), vor fi cei din urmă la primirea plății!

Scopul pildei este pentru a arăta că nu este nici un motiv de îngâmfare pentru evrei!

PILDA CELOR DOI FII

„Dar ce vi se pare? Un om avea doi fii; și apropiindu-se de cel dintâi, a zis: Fiule! Mergi astăzi de lucrează în via mea. El însă, răspunzând, a zis: nu vreau! Dar mai târziu, regretând, s-a dus. Apropiindu-se de cel de al doilea, i-a zis la fel. Iar el răspunzând, a zis: Eu mă duc Doamne! și nu s-a dus. Cine dintre cei doi a făcut voința tatălui? Ei au zis: cel dintâi! Iesus le zice: adevărat vă zic: Vameșii și curvele merg înaintea voastră în Regatul lui Dumnezeu. Pentru că Ioan a venit la voi pe o cale a dreptății, și nu l-ați crezut; dar vameșii și curvele l-au crezut. Voi însă, văzând, nici nu ați regretat mai târziu; ca să îl credeți.” – Matei 21:28-32, SCC.

Domnul Iesus dă o parabolă în contextul discuției despre autoritatea cu care lucrează, și despre Botezul lui Ioan cu preoții și bătrânii, El îi întreabă: **„Botezul lui Ioan, de unde era? Era din cer, sau de la oameni? Dar ei cugetau în sine, zicând: dacă avem să zicem, din cer; ne va zice: atunci de ce nu l-ați crezut? Iar dacă avem să zicem: De la oameni; ne temem de mulțime, pentru că toți îl au pe Ioan ca profet. Și răspunzând lui Iesus, au zis: Nu știm. și El le-a zis: nici Eu nu vă spun cu ce autoritate fac acestea.”** Ca urmare a vicleniei preoților, Domnul dă o ilustrare cu doi fii, indicând că în Israel au fost două tipuri de oameni, oameni care cu gura spuneau că ascultă, dar nu făceau ceea ce promiteau! Și oameni, care inițial spuneau că nu fac, apoi le părea rău și făceau ceea ce tatăl lor le-a spus! Al doilea fiu din parabolă care a zis și nu a făcut, i-a reprezentat pe marii preoți și bătrânii poporului (Matei 21:23), iar primul fiu care a spus că nu face, dar apoi a regretat și a făcut, i-a reprezentat pe **„vameșii și curvele”**, care inițial, ei nu au ascultat de legea lui Moise, dar apoi venind Ioan Botezătorul, care a demascat călcările de lege, ei l-au crezut și s-au căit de călcarea legii acceptând botezul lui, ca fiind un botez al căinței și împăcării cu Dumnezeu!

Versetul cheie și concluzia este: **„Vameșii și curvele merg înaintea voastră în Regatul lui Dumnezeu.”**

Scopul parabolei este să demaște lipsa de ascultare a preoților și bătrânilor! Ei doreau să afle cu ce autoritate lucra Iesus (v.23)? Însă oamenii care sunt neascultători de trimișii lui Dumnezeu, nu pot înțelege autoritatea ce o avea Domnul, nici lucrarea Lui!

Astfel nu cei care spun cu gura la Dumnezeu că fac, fac cu adevărat!

PILDA VITICULTORILOR

„Ascultați altă parabolă. Era un om stăpân de casă, care a plantat vie; și i-a pus împrejur un gard, și a săpat un teasc în ea, și a zidit un turn. și a arendat-o unor țărani, și a plecat din țară. Iar când s-a apropiat timpul roadelor, a trimis pe sclavii lui la țărani; ca să ia roadele lui. Și luând țărani pe sclavii lui; pe unu l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A trimis pe alți sclavi, mai mulți decât cei dintâi; și le-au făcut la fel. Dar la urmă, a trimis la ei pe fiul lui, zicând: vor respecta pe fiul meu. Dar țărani, văzând pe fiul, au zis între ei: acesta este moștenitorul; veniți să îl omorâm și să avem moștenirea lui. Și luându-l, l-au aruncat afară din vie, și l-au omorât. Deci, când vine domnul viei, ce va face țărănilor aceia? Eu zic: pe răi, rău îi va pierde; și via o va arenda altor țărani, care îi vor da roadele la timpurile lor. Iesus le zice: niciodată nu ați citit în scripturi: o piatră pe care au respins-o zidarii, aceasta a fost făcută cap de unghi; de la Iehova a fost făcut acesta și este minunat în ochii noștri. De aceea vă zic: va fi luat de la voi Regatul lui Dumnezeu, și va fi dat unei națiuni; cea făcând roadele ei. Și cel căzând pe piatra aceasta, va fi sfărmat; iar pe care are să cadă ea, îl va spulbera. Și auzind marii preoți și fariseii parabolele Lui, au cunoscut că despre ei vorbește. Și căutând să Îl prindă, s-au temut de mulțime; pentru că Îl aveau ca pe un profet” – Matei 21:33-46, SCC.

„Apoi, a început să le vorbească în parabole. Un om a plantat vie; a pus gard împrejur, și a săpat teasc, și a zidit turn, și a arendat-o unor țărani; și a plecat din țară. Iar la timpul potrivit, a trimis la țărani pe un sclav; ca să ia de la țărani din roadele viei. Dar ei luându-l, l-au bătut, și l-au trimis înapoi fără nimic. Iarăși a trimis la ei pe un alt sclav; și pe acela l-au lovit în cap și l-au dezonorat. Apoi, a trimis pe altul, și pe acela l-au omorât; și pe mulți alții, pe unii bătându-i, iar pe unii omorându-i. Mai avea un fiu iubit; la urmă, l-a trimis la ei, zicând: vor respecta pe fiul meu! Dar țărani aceia au zis între ei: acesta este moștenitorul; veniți să îl omorâm și moștenirea va fi a

noastră! Și luându-l, l-au omorât; și l-au aruncat afară din vie. Ce va face domnul viei? Va veni, și îi va pierde pe țărani; și va da via altora. Nu ați citit nici scriptura aceasta: O piatră pe care au respins-o zidarii, aceasta a fost făcută în cap de unghi. De către Iehova a fost făcut capul de unghi, și el este minunat în ochii noștri. Iar ei căutau să Îl prindă, însă se temeau de mulțime; dar cunoșteau că pentru ei a spus parabola; și lăsându-L, s-au dus” – Marcu 12:1-12, SCC.

„Dar El a început să zică către popor parabola aceasta: un om a plantat o vie; și a arendat-o unor țărani, și a plecat din țară pentru un timp destul de mult. Iar la timpul potrivit, a trimis la țărani pe un sclav; ca să îi dea din rodul viei. Dar țărani, bătându-l, l-au trimis fără nimic. Și a continuat să trimită alt sclav; dar ei bătându-l și pe acela, și dezonorându-l, l-au trimis fără nimic. Și a continuat să trimită pe al treilea; dar ei rănindu-l și pe acesta, l-au aruncat afară. Domnul viei însă a zis: ce am să fac? Voi trimite pe fiul meu cel iubit; poate pe acesta îl vor respecta. Dar văzându-l țărani, au cugetat între ei, zicând: acesta este moștenitorul; să îl omorâm, ca moștenirea să fie a noastră. Și aruncându-l afară din vie, l-au omorât. Deci, ce va face domnul viei? Va veni și va pierde pe țărani aceia, și va da via altora. Iar ei auzind, au zis: să nu se facă așa! El însă, privindu-i, a zis: ce este deci aceasta, ce a fost scris: „o piatră pe care au respins-o zidarii, aceasta a fost făcută cap de unghi? Oricare căzând pe piatra aceea, va fi sfărâmat; iar pe care are să cadă ea, îl va spulbera”. Și cărturarii și marii preoți căutau în ora aceea să pună mâinile pe El; dar s-au temut de popor. Pentru că au cunoscut că pentru ei a zis parabola aceasta.” – Luca 20:9-19, SCC.

Domnul Iesus dă o pildă consemnată în cele trei evanghelii sinoptice, în Matei 21:33-43; Marcu 12:1-12; Luca 20:9-19, elementele acestei ilustrări sunt: Un gospodar care sădește o vie, acesta îl reprezintă pe Iehova Dumnezeu (Ioan 15:1), care a dus în ființă poporul Israel, adică via (Isaia 5:7; Psalm 80:9; Ieremia 2:21). Viticultorii la care a arendat-o, sunt

conducătorii națiunii Israel, iar robii pe care I-a trimis după roadele convenite, sunt profeții din vechime, până la Ioan Botezătorul, pe care aceștia I-au bătut, maltratată și ucis (Ieremia 44:4,5; Evrei 11:36,37; 2Cronici 24:21).

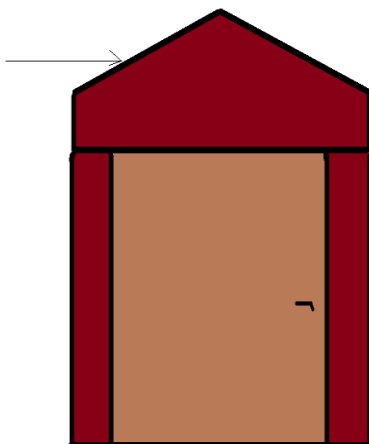
Fiul pe care Stăpânul viei l-a trimis este Iesus Christos, care a fost ucis din gelozie, deoarece El fiind moștenitorul viei, și aceasta s-a petrecut afară din vie, adică în afara Ierusalimului (Evrei 13:12,13). Cu privire la Domnul a fost profețit: „**o piatră pe care au respins-o zidarii, aceasta a fost făcută cap de unghi? Oricare căzând pe piatra aceea, va fi sfărâmat; iar pe care are să cadă ea, îl va spulbera**”. Chiar dacă Domnul ca piatră unghiulară a fost respinsă de zidari, totuși Dumnezeu l-a făcut cap de unghi! El precizează: „**De către Iehova a fost făcut capul de unghi, și el este minunat în ochii noștri**”! În ochii credincioșilor lucrul acesta este minunat!

Ce este: piatră unghiulară?

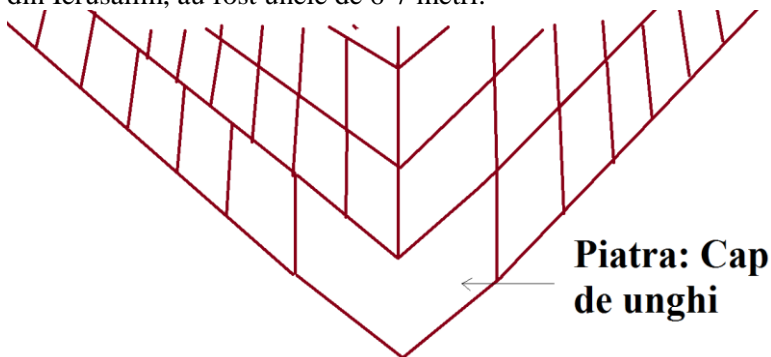
Domnul în aceste relatări citează din Psalm 118:22, unde Psalmistul se referă la o piatră finală care completează arcul sau care este așezată în unghiul superior al unei clădiri, piatra cea din vârful arcadei; căci în v.19,20, psalmistul face referire la poartă, astfel piatra unghiulară aici este piatra ce mai de sus ce unește cele două laturi ale unei porți sau uși, ce are o arcadă! Vezi poza de mai jos:

Piatră:

cap de unghi

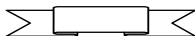

În alte contexte (Isaia 28:16; Efeseni 2:20), piatra unghiulară poate avea sensul de piatră ce ține cele două ziduri unite într-un unghi, în vechime se punea între ele (în capul unghiului) o piatră care, câteodată, era foarte mare, mai ales la zidurile din piatră. Între pietrele întrebuițate în capul unghiului la templul din Ierusalim, au fost unele de 6-7 metri.

Venirea Stăpânului reprezintă distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.C., când armatele romane au distrus sediul conducerii religioase și politice a Israelului. Scopul acestei pilde, a fost de a demasca pe conducătorii religioși din timpul lui Iesus, care au fost infideli Stăpânului viei, ne-ascultând nici de Fiul Lui care este piatra unghiulară a casei lui Dumnezeu. Iar concluzia pildei este că Regatul lui Dumnezeu va fi luat de la conducătorii evrei și va fi dat oamenilor din toate națiunile care vor forma un popor a lui Iehova Dumnezeu, marele vier, care va aduce roadele cuvenite.

Versetul cheie este: „**Deci, când vine domnul viei, ce va face țăranilor aceia?**”. Este o întrebare ce îndeamnă la meditație.

PILDA NUNȚII FIULUI DE REGE PILDA CELOR INVITAȚI LA CINĂ

„Răspunzând, Iesus le-a spus iarăși în parabole, zicând: Regatul cerurilor este asemănat cu un om, cu un rege; care a făcut nuntă fiului lui. Și a trimis pe sclavii lui să cheme pe cei chemați la nuntă; și nu au vrut să vină. A trimis iarăși alți sclavi, zicând: spuneți celor chemați: Iată! Am pregătit prânzul meu; taurii mei și cele îngrășate sunt tăiate, și toate sunt gata. Veniți la nuntă! Dar ei, nepăsându-le s-au dus, unu la ogorul lui, altul la comerțul lui. Iar ceilalți, prinzând pe sclavii lui; i-au maltratată și i-au omorât. Dar auzind regele, s-a mâniat; și trimițând armatele lui a distrus pe ucigașii aceia, și a ars cetatea lor. Atunci zice sclavilor lui: nunta este gata; dar cei chemați nu au fost vrednici. Duceți-vă deci la ieșirile drumurilor; și pe câți aveți să găsiți, chemați-i la nuntă. Și ieșind sclavii aceia pe drumuri, au strâns pe toți pe care i-au găsit, atât răi, cât și buni; și s-a umplut nunta de comenseni. Intrând însă regele să privească pe cei șezând la masă, a văzut acolo un om neîmbrăcat cu veșmânt de nuntă; și îi zice: prietene, cum ai intrat aici neavând veșmânt de nuntă? Iar el a amuțit. Atunci, regele a zis servilor: legând ale lui picioare și mâini, aruncați-l în întunericul cel de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Pentru că mulți sunt chemați, dar puțini aleși” – Matei 22:1-14, SCC.

„Dar auzind acestea, cineva dintre cei așezați la masă, I-a zis: fericit este cel care va mânca pâine în Regatul lui Dumnezeu. Iar El i-a zis: un om oarecare a făcut o cină mare, și a chemat pe mulți. Apoi a trimis pe sclavul lui, la ora cinei, să zică celor chemați: veniți! Pentru că deja este totul gata. Și au început toți, ca într-un gând, să se scuze. Cel dintâi i-a zis: am cumpărat un ogor; și am nevoie, ieșind, să îl văd. Te rog să mă ai scuzat. Iar altul a zis: Am cumpărat cincisprezece perechi de boi, și mă duc să îi încerc. Te rog să mă ai scuzat. Iar un altul a zis: m-am însurat, și de aceea nu pot veni. Apoi, întorcându-se sclavul acela, a anunțat acestea domnului său. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis sclavului său: ieși repede în străzile și

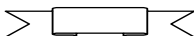
ulițele cetății, și adu aici pe cei săraci, și pe nevoiași, și pe orbi, și pe șchiopi. Și sclavul a zis: domnule! S-a făcut ceea ce ai ordonat, și încă mai este loc. Iar domnul a zis către sclav: ieși la drumuri și la garduri și constrânge-i să intre; ca să fie umplută casa mea. Pentru că vă zic: nici unu dintre bărbații aceia, cei foști chemați, nu vor gusta cina mea” – Luca 14:15-24, SCC.

În Matei 22:1-14, Fiul lui Dumnezeu, dă o parabolă, iar personajele acesteia sunt: Un Rege, are un Fiu și organizează o nuntă pentru acesta, Regele este Dumnezeu Tatăl, iar Fiul este Iesus, robii trimiși să-i cheme pe invitați la nuntă sunt discipolii lui Iesus care au fost trimiși în primul rând, la națiunea Israel (Fapte 13:46), care sunt invitați la nunta Fiului de Rege. Invitații însă nu au acceptat invitația, prin urmare, Israelul ca națiune a pierdut privilegiul de a fi participanți la petrecerea de nuntă, adică de a merge în cer (Ioan 1:11-13; Matei 10:5-7; Fapte 3:25,26). Iar scuzele pe care le-au adus aceștia erau neîntemeiate, conform cu pilda celor invitați la cină, care se aseamănă foarte mult cu această parabolă (Luca 14:16-24), invitații au spus că nu pot să vină pentru că și-au cumpărat un ogor, de parcă nu putea să-l vadă după nuntă? Alții au adus ca scuze, faptul că și-au cumpărat boi, și trebuie să-I încerce, de parcă nu ar putea să-i încerce după nuntă? Altul a spus că s-a căsătorit, de parcă nu putea să vină cu soția împreună la nuntă? Problema lor nu era că nu puteau veni, ci că **nu doreau** să vină, ei disprețuiau nunta Fiului de Rege! Lucru subliniat bine de atitudinea pe care au avut-o față de robii care le-au dus invitația, aceștia au fost batjocoriți și omorâți, arătând astfel o ostilitate foarte mare față de invitație, Rege și Fiul Său (vezi și Fapte 5:40; 7:55-58; 12:1,2). Dar Regele Iehova, s-a mâniat, și-a trimis oștile (armatele romane), care au ars cetatea (Ierusalimul), acestea au avut loc în anul 70 d.C. din cauză că celor la care li s-a trimis invitația de a veni la nunta Fiului de Rege au refuzat! Apoi, robii Regelui sunt trimiși la răspântiile drumurilor, în piețe și pe străzi, aducând oameni să umple sala de nuntă. Dar nu toți cei ce au intrat în sala de nuntă și-au schimbat viața, de aceea înainte de a începe petrecerea de nuntă, adică intrarea în cer, are loc o inspecție, unde cei ce nu au haina de nuntă, care

reprezintă faptele drepte ale sfinților, ca efect al primirii harului (Apocalipsa 19:8), sunt aruncați afară, ne-intrând în Regat sau la masa lui Dumnezeu. Întunericul de afară unde sunt aruncați, simbolizează despărțirea de Dumnezeu care este lumină, ducând aceasta la pedeapsa lor veșnică (Matei 25:30 comp. cu 13:42; 2Tesaloniceni 1:8,9).

Pilda se încheie cu concluzia, care este și versetul cheie: **„Pentru că mulți sunt chemați, dar puțini aleși”**. Căci mulți sunt chemați dar puțini sunt aleși, atât din Israel cât și dintre neamuri (Romani 9:24), mulți au posibilitatea să fie salvați, deoarece mulți au auzit de Christos, dar nu intră la nunta Fiului de Rege, fie din cauză că nu prețuiesc la adevărata valoare această chemare, fie nu sunt îmbrăcați corespunzător în haina dreptății (Luca 14:23 comp. cu 1Timotei 3:15).

De aceea să fim vigilenți, căci nu toți cei ce pretind a fi Fii ai camerei de nuntă, adică Fii ai Regatului sunt în realitate astfel, căci Iesus precizează: **„... au strâns pe toți pe care i-au găsit, atât răi, cât și buni ...”**. Ținta acestei ilustrări a fost condamnarea: națiunii Israel, care a refuzat invitația la nuntă.

PILDA ÎNFRUNZIRII MĂSLINULUI

„De la smochin însă, învățați parabola: când deja ramura lui se face fragedă, și dă frunzele; cunoașteți că vara este aproape. Așa și voi; când aveți să vedeți toate acestea, să cunoașteți că El este aproape; pe la uși” – Matei 24:32-33, SCC.

„Iar de la smochin, învățați parabola: când deja ramura lui are să se facă fragedă, și are să înfrunzească, cunoașteți că vara este aproape. Așa și voi; când aveți să vedeți acestea făcute, să cunoașteți că El este aproape, pe la uși” – Marcu 13:28-29, SCC.

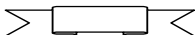
„Apoi le-a zis o parabolă: vedeți smochinul și toți arborii? Când înverzesc deja, privind, cunoașteți de la ei că vara este deja aproape. Așa și voi, când aveți să vedeți acestea făcându-se; să cunoașteți că Regatul lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă zic: nicidecum nu are să treacă generația aceasta, până au să se facă toate.” – Luca 21:29-32, SCC.

Mulți interpretează această parabolă, în felul următor: smochinul este Israelul, refacerea lui ca stat, adică înflorirea lui este semnul apropierii Domnului!

Această interpretare însă este falsă! Din anul 1948, de când Israelul a devenit stat, a trecut mai mult de o generație care durează în Biblie: 40 de ani (Numeri 32:13; Evrei 3:8-10)! Iar Domnul a precizat clar: „**nicidecum nu are să treacă generația aceasta, până au să se facă toate.**”

Această pildă cu înfrunzirea smochinului, nu se referă la un popor, ci somchiul pur și simplu este un exemplu, un termen de comparație, după cum când înfrunzește știm că vara este aproape, tot așa când vedem semnele profețite știm că Domnul este aproape!

Această pildă nu are o altă semnificație ascunsă!

PARABOLA CU CELE 10 FECIOARE

„Atunci Regatul cerurilor va fi asemănat cu zece fecioare; care luând candelile lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. Însă cinci dintre ele erau nechibzuite, și cinci chibzuite. Cele nechibzuite, luând candelile lor, nu au luat cu ele ulei; dar cele chibzuite au luat ulei în vase, cu candelile lor. Întârziind însă mirele, au așipit toate; și dormeau. Dar la miez de noapte s-a făcut strigare: iată mirele! Ieșiți în întâmpinare! Atunci s-au ridicat toate fecioarele acelea, și au pregătit candelile lor. Iar cele nechibzuite au zis celor chibzuite: dați-ne din uleiul vostru; deoarece candelile noastre sunt stinse. Dar cele chibzuite au răspuns, zicând: Nu! Nu cumva să nu ne ajungă nouă și vouă. Mai degrabă duceți-vă la cei vânzând, și cumpărați-vă. Iar fiind ele duse să cumpere, a venit mirele; și cele pregătite au intrat cu el în sala de nuntă, și ușa a fost încuiată. Dar mai târziu, vin și fecioarele celelalte, zicând: Doamne! Doamne! Deschide-ne! El însă, răspunzând, a zis: adevărat vă zic: Nu vă știu! Vegheați deci; pentru că nu știți ziua, nici ora.” – Matei 25:1-13, SCC.

În Matei 25:1-13, Regatul cerurilor este asemănat cu 10 fecioare, care așteaptă pe mire să vină cu alaiul lui nupțial și să intre la petrecerea de nuntă. În această pildă ca și în cea cu Fiul de Rege, nu apare vreo mireasă, tocmai că fecioarele care intră la nuntă sunt clasa miresei (2Corinteni 11:2; Apocalipsa 19:7,8).

Toate cele 10 fecioare îl așteaptă pe mire, având candelile aprinse pentru a lumina calea lor și a mirelui care va veni. Însă cinci dintre fecioare sunt nechibzuite, pentru că nu și-au luat undelemn de rezervă, iar cinci fecioare sunt chibzuite pentru că au luat undelemn în plus față de cel avut în candelă, în vase de rezervă. Deoarece Mirele care este Christos, din punct de vedere uman: întârzie să vină, toate fecioarele au adormit.

Această adormire are loc înainte de venirea Lui, mai exact în timpul „libertății” aduse de călărețul de pe cal alb, care este înțelepciunea firească (Apocalipsa 6:1,2), această „libertate”, „pace”, pentru mulți va fi un prilej spre o viață lumească, ce va duce la așipirea fecioarelor (Zaharia 1:8-11).

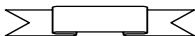
La miezul nopții, are loc strigarea: „**iată mirele! Ieșiți în întâmpinare!**” Acest strigăt care are loc la miezul nopții, atunci când pe glob este un întuneric spiritual mare, și pare ca întunericul a cuprins lumina (comp. cu Ioan 12:35), dar Dumnezeu îi călăuzește pe cei care fac parte din alaiul nupțial, să meargă înaintea mirelului ca niște heralzi (vestitori) și anunță: „**iată mirele! Ieșiți în întâmpinare!**” Ei vestesc semnele sfârșitului, ei sunt cei care Îl urmează pe Mire ori unde merge El (comp. cu Apocalipsa 14:4), ei nu sau întinat cu lumea! (comp. cu Romani 9:29), pe ei nu i-a cuprins întunericul, ei nu au ațipit, ei poartă sfeșnicul aprins (comp. Ioan 1:5, cu Luca 12:35,36).

Strigarea ce are loc pe pământ, după galopul călărețului alb, și după călărețul pe cal roșu (mândria ce aduce războaiele), face ca fecioarele să se trezească, însă în două posturi diferite, cele chibzuite cu undelemn suficient pentru a lumina coloana nupțială care trebuia să vină, pe când cele nechibzuite, aveau candelile stinse, din pricină că nu aveau vase de rezervă cu undelemn de unde să-și alimenteze din nou candelile. Prin urmare, cele chibzuite au răspuns la cererea lor după undelemn: „**Nu cumva să nu ne ajungă nouă și vouă**”, astfel au fost sfătuite de cele chibzuite să se ducă la cei ce vând, pentru ași cumpăra undelemn, conform Cuvântului care spune: „**cumpără adevărul și nu-l vinde; da, înțelepciunea și îndrumarea și inteligența.**” (Proverbe 23:23). Orice om la timp dacă „cumpără” adevărul, înțelepciunea găsește prin El și Spiritul Adevărului și Spiritul Înțelepciunii! Undelemnul reprezintă Spiritul Sfânt (Evrei 1:9; Zaharia 4:2,10-14).

Însă între timp Mirele cu alaiul de nuntă se apropie și găsește doar cinci fecioare care îl așteptau cu candelile aprinse, astfel acestea împreună cu mirele și cu însoțitorii acestuia au intrat la petrecerea de nuntă, adică în cer și ușa s-a încuiat!

Mai târziu când au venit cele cinci fecioare nechibzuite, textul nu precizează dacă ei au cumpărat undelemn, era târziu și nu au putut intra la nuntă, căci **1.** Mirele nu le cunoștea, căci ele nu au fost la întâmpinarea lui; **2.** Ușa era încuiată. Astfel acestea au fost respinse și aruncate în întunericul de afară, suferind dezaprobarea și pedeapsa împreună cu lumea. Ce trist deznodământ pentru acestea!

De aceea scopul pildei și versetul cheie este: **„Vegheați deci; pentru că nu știți ziua, nici ora.”** Deci fiți prevăzători, vegheați, luați-vă undelemn de rezervă, căci din punct de vedere uman, mirele ar putea întârzia și să fiți pregătiți pentru orice eventualitate căci nu știți ziua și ora!

PILDA CU TALANȚII ȘI PILDA CU MINELE

„Pentru că este ca un om, care plecând din țară, a chemat pe sclavii lui și le-a predat averile sale. Și unuia i-a dat cinci talanți, iar altuia doi, iar altuia unu; fiecăruia după puterea lui; și a plecat îndată. Ducându-se cel primind cinci talanți, a lucrat cu ei; și a câștigat alți cinci. La fel, cel cu cei doi; a câștigat alți doi. Dar cel primind unu, ducându-se, a săpat în pământ, și a ascuns argintul domnului său. După mult timp însă, vine domnul sclavilor aceia; și face socoteală cu ei. și apropiindu-se cel primind cei cinci talanți, a adus alți cinci talanți, zicând: Doamne! Cinci talanți mi-ai dat; iată! Alți cinci talanți am câștigat. Domnul lui i-a zis: bine sclavule bun și credincios! Peste puține ai fost credincios, peste multe te voi pune; intră în bucuria domnului tău. Apropiindu-se și cel cu doi talanți, a zis: Doamne! Doi talanți mi-ai dat; iată! Alți doi talanți am câștigat. Domnul lui i-a zis: bine sclavule bun și credincios! Peste puține ai fost credincios, peste multe te voi pune; intră în bucuria domnului tău. Dar apropiindu-se și cel primind un talant, a zis: Doamne! Te-am cunoscut că ești om aspru; secerând unde nu ai semănat, și strângând de unde nu ai vânturat. Și fiind înfricoșat, ducându-mă, am ascuns talantul tău în pământ. Iată, ai pe cel al tău. Răspunzând însă, domnul lui i-a zis: sclavule rău și leneș! știai că secer unde nu am semănat, și strâng de unde nu am vânturat? Trebuia deci, tu să fi dat arginții mei schimbătorilor de bani; și venind, eu primeam înapoi ce este al meu cu dobândă. Luați deci de la el talantul, și dați-l celui având cei zece talanți. Pentru că oricui având, i se va da, și va fi îmbelșugat; dar celui neavând, și ceea ce are va fi luat de la el. Și pe sclavul cel netrebnic, aruncați-l în întunericul cel de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” – Matei 25:14-30, SCC.

„Dar ascultând ei acestea, adăugând, a zis o parabolă; El fiind prin apropierea Ierusalimului, și lor le părea că Regatul lui Dumnezeu urmează să fie arătat îndată. Deci a zis: Un om, cineva de neam ales, s-a dus într-o țară

îndepărtată, să își primească un regat, și să se întoarcă. Chemând însă zece sclavi de-ai lui, le-a dat zece mine, și a zis către ei: negustoriți până când vin eu. Dar cetățenii lui îl urau; și au trimis o solie înapoia lui, zicând: nu îl vrem pe acesta rege peste noi. Apoi, la întoarcerea lui, primind regatul, a zis să îi fie chemați sclavii aceia cărora le dăduse argintul; ca să cunoască ce au câștigat din negoț. Iar cel dintâi a venit, zicând: Doamne! Mina ta a câștigat zece mine. Și el i-a zis: Bine dar, sclavule bun! Pentru că în ceva neînsemnat te-ai făcut credincios; să fi, cu autoritate, peste zece cetăți. Și a venit cel de al doilea, zicând: mina ta, Doamne, a făcut cinci mine. Iar el a zis și acestuia: și tu, să te faci peste cinci cetăți. Și altul a venit, zicând: Doamne! Iată mina ta, pe care am avut-o pusă într-o batistă. Pentru că m-am temut de tine, fiindcă ești un om aspru; iei ceea ce nu ai pus, și seceri ceea ce nu ai semănat. El i-a zis: din gura ta te judec, sclavule rău! Știai că eu sunt un om aspru; luând ceea ce nu am pus, și secerând ceea ce nu am semănat. De ce nu ai dat argintul meu la bancă; și eu, venind, îl luam cu dobândă? Și celor stând acolo, le-a zis: luați mina de la el, și dați-o celui având zece mine! Iar ei au zis: Doamne, are zece mine. Eu vă zic: oricui, celui având, i se va da; dar de la cel neavând, chiar și ceea ce are, va fi luat. Iar pe dușmanii aceștia ai mei, cei nevrându-mă rege peste ei; aduceți-i aici și înjunghiați-i înaintea mea” – Luca 19:11-28, SCC.

Aceste două ilustrări sunt asemănătoare, în ambele ilustrări omul care le încredințează bunuri de preț, este o persoană cu autoritate, în ilustrarea cu talanții el este un domn sau stăpân, iar în cea cu minele este un rege!

În ilustrarea cu talanții (un talant 60 de mine, respectiv 34,2 de kg. de argint), la fiecare îi dă un număr diferit de talanți, „**unuia i-a dat cinci talanți, iar altuia doi, iar altuia unu; fiecăruia după puterea lui**”, aceștia sunt darurile Spiritului date fiecăruia după capacitatea lor de a servi Regatul. În schimb, în pilda cu minele (o mină are 570 de grame), la fiecare slujitor, Fiul omului, îi dă o mină, reprezentând darul vieții eterne care este egal la toți (Romani 6:23).

Robii cărora le încredințează avuția sunt creștinii, ei trebuie să pună avuția primită în negoț, pentru a spori averea Stăpânului. Astfel atât darurile (talantii) cât și mina (viața veșnică), pot duce la o creștere mai mare sau mai mică în funcție de lucrarea fiecăruia.

Plecarea din țară a Regelui, este plecarea de pe pământ a lui Iesus după înviere, iar timpul mult care se scurge până la venirea din nou a Regelui, este timpul de la înălțarea lui Iesus până la venirea Sa, care va avea loc în viitor, și atunci va face socoteală cu robii săi. Pe cei ce au lucrat și au adus alți talanți, adică oameni la adevăr care primesc daruri, astfel talanți s-au înmulțit (comp. cu Romani 1:11). Domnul îi laudă prin cuvintele: **„bine sclavule bun și credincios! Peste puține ai fost credincios, peste multe te voi pune; intră în bucuria domnului tău”**. Chiar dacă unii au adus mai puțin și alții mai mult, în funcție de capacitatea fiecăruia, El îi apreciază pentru ceea ce au făcut. Dar celui ce nu a lucrat cu talantul încredințat i s-a spus: **„sclavule rău și leneș!”**, care nici măcar nu a vrut să dea talantul la schimbătorii de bani, pentru a lua apoi talantul cu dobândă, și a da Stăpânului dobânda, de aceea acest sclav leneș, va avea parte de pierzare, adică aruncare în întunericul de afară. Iar despre talant se spune: **„Luați deci de la el talantul, și dați-l celui având cei zece talanți. Pentru că oricui având, i se va da, și va fi îmbelșugat; dar celui neavând, și ceea ce are va fi luat de la el.”** Talantul, adică darul harului, a fost luat de la el și dat la altul (comp. cu Fapte 1:20).

În parabola cu minele din Luca 19:11-27, fiecărui slujitor i se dă doar o mină în mod egal, care indică darul vieții veșnice, natura nou primită în dar (2Petru 1:3,4), pe care o primesc toți creștinii, fiecare primește același Spirit Sfânt (Efeseni 4:4,5).

Ei trebuie să fructifice darul primit, într-un context ostil, deoarece cetățenii îl urăsc pe Stăpân și nu doresc conducerea lui. Cu toate că fiecare a primit același Spirit, unii pot depunde un efort mai mare, își pot da toată silința (2Petru 1:5) și astfel rezultatul poate să fie diferit, unul 10 mine, altul 5 mine, adică suflete căștigat, care la rândul lor au minele (darul vieții) în ei.

Este interesant că toți sclavii fideli intră în Regat, dar responsabilități-le și poziția vor fi diferite, în funcție de

sârguința și credințioșia din prezent. Astfel cel ce a adus zece mine, va primi în stăpânire zece cetăți, iar cel ce a adus cinci mine va primi în stăpânire cinci cetăți, de aceea Biblia vorbește de a fi mare în Regatul cerurilor (Matei 18:4), sau de a fi mic în Regatul cerurilor (Matei 11:11).

Iar pe cel ce și-a pus mina într-o batistă, și nu a făcut cu ea negoț, nici nu a dat-o la bancheri pentru dobândă, Domnul Îl numește: „**sclavule rău!**”

Parabola se încheie cu îndemnul dat de Iesus ca sclavii loiali să-i taie pe cetățenii care îl urau pe Rege, aceștia sunt oamenii acestei lumi, care după ce omul de origine nobilă primește Regatul, la venirea Lui (Apocalipsa 11:15), atunci când are loc întronarea lui Christos (Matei 19:28; 25:31), va trimite pe lângă îngeri, și pe aleșii săi proaspăt glorificați, în asociere cu îngerii să execute judecată asupra acestei lumi care nu l-a acceptat pe Regele: Christos (1Tesaloniceni 3:13; Apocalipsa 2:26,27; 17:14). Scopul acestor pilde este un îndemn la loialitate și hărnicie, căci după faptă și răsplată.

Versetul cheie este: „**Eu vă zic: oricui, celui având, i se va da; dar de la cel neavând, chiar și ceea ce are, va fi luat.**” Sclavii ceea ce au, au doar în administrare (1Corinteni 4:1,2) nu în proprietate, dacă vor fi credințioși, atunci aceste lucruri vor deveni a lor pe vecie (Apocalipsa 22:1-5).

PARABOLA CU OILE ȘI CAPRELE

„Când are să vină Fiul Omului în gloria Lui, și toți îngerii cu El; atunci va ședea pe un tron al gloriei Lui. Și vor fi strânse înaintea Lui toate națiunile; și va despărți pe unii de alții precum păstorul desparte oile de capre. Și va pune, deoparte, oile la dreapta Lui; de altă parte, caprele la stânga. Atunci Regele va zice celor de la dreapta Lui: Veniți, cei binecuvântați de Tatăl Meu; moșteniți Regatul pregătit vouă de la întemeierea lumii. Pentru că am flămânzit, și Mi-ați dat să mănânc; am însetat, și Mi-ați dat să beau; eram străin, și M-ați luat la voi; gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și M-ați vizitat; eram în închisoare, și ați venit la Mine. Atunci Îi vor răspunde cei dreپți, zicând: Doamne! Când Te-am văzut flămânzit, și Te-am hrănit? Sau însetat, și ți-am dat să bei? Și când Te-am văzut străin, și Te-am luat la noi? Sau gol, și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut îmbolnăvit, sau în închisoare; și am venit la Tine? Și răspunzând, Regele le va zice: Adevărat vă zic: Pe cât ați făcut unuia dintre frații aceștia ai Mei mai mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de la stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel etern; cel pregătit Diavolului și îngerilor lui. Pentru că am flămânzit, și nu Mi-ați dat să mănânc; am însetat, și nu Mi-ați dat să beau; Eram străin, și nu M-ați luat la voi; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav, și nu M-ați vizitat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne! Când Te-am văzut flămânzit, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în închisoare; și nu ți-am servit ție? Atunci El le va răspunde, zicând: Adevărat vă zic: cât nu ați făcut unuia dintre aceștia mai mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și aceștia se vor duce în pedeapsă eternă; dar cei dreپți, în viața eternă” – Matei 25:31-46, SCC.

Această ilustrare se desfășoară la venirea lui Iesus Christos, Domnul Iesus este deja rege, el domnește peste adunarea creștină, însă la venirea Sa, El va ședea pe un tron al gloriei Lui, aceasta însemnând o nouă poziție, adică: întronarea lui ca Rege peste lume, și atunci își va manifesta autoritatea, făcând ca Regatul lumii să devină Regatul Lui (Apocalipsa 11:15-18;

Psalm 110:1-2). În această viziune judecata Domnului Iesus împarte națiunile în două grupuri: frații lui Iesus, cei dreپți comparați cu oi, iar cei nedreپți comparați cu niște capre!

Oile sunt cei care au făcut bine fraților lui Iesus, mădulelor corpului Său, astfel implicit au făcut bine Capului, adică lui Christos. Oile și frații lui Iesus nu sunt două clase distincte cum cred unii, oile din parabolă nu se referă la cei ce vor moșteni pământul, căci oile sunt cerești, ele ascultă de păstorul Cel bun, cum îi aud glasul (Ioan 10:3-5), la fel frații lui Iesus Christos (Luca 8:21). Ei toți sunt dintr-unul (Evrei 2:9-11), și au speranță cerească (Evrei 3:1).

Oile moștenesc Regatul pregătit de la întemeierea lumii, acest Regat se referă la cer, la cei scriși în cartea vieții de la întemeierea lumii (Filipeni 3:14; 4:3). Un alt argument îl găsim în asemănarea cu pilda despre selecția între grâu și zizanie, unde nu apare vreo referire la vreo clasă pământească, chiar dacă în realitate o astfel de clasă va exista, dar din unghiul viziunii parabolei, ea nu apare. Astfel oile de aici sunt frații lui Christos cu speranță cerească, care vor fi în viață la venirea Domnului, ei sunt „**cei dreپți**” (comp. v.37 cu Matei 13:43), care vor străluci ca soarele în cer, prin primirea unui corp glorios spiritual (1Corinteni 15:40; Daniel 12:3). De fapt, oile primesc viață veșnică la venirea Domnului, pe când cei de pe pământ o vor primi după ce se va împlini cei o mie de ani (Apocalipsa 20:6 comp. cu Isaia 65:20).

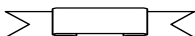
Astfel, învățătura ce se desprinde din parabolă este ca să facem bine la ceilalți creștini, chiar celor mai mici dintre frații Domnului, dacă unii par neînsemnați, în ochii lui Christos, ei sunt însemnați, căci ei sunt din corpul Lui, chiar dacă sunt mădule mai neînsemnate (1Corinteni 12:21-27), Toți aceștia (toate oile) ca frații autentici ai lui Iesus Christos, ei fac voia lui Dumnezeu (Matei 12:50).

Scopul acestei ilustrări este de a ne iubi unii pe alții, manifestând un interes sincer personal față de chiar Cel mai neînsemnat frate sau soră, iar acest ajutor să fie practic, nu numai teoretic (comp. cu Ioan 3:17-18). În contrast, caprele sunt pretențioase și își arogă virtuți pe care nu le au, ele insinuează, că dacă Domnul Iesus personal ar fi fost în nevoie, ei l-ar fi ajutat, dar oare cât de sincer îl iubeau ei pe Iesus, dacă nu îi iubeau pe frați Săi, care sunt mădule din corpul Lui

spiritual? Oare dacă nu iubim pe cei ce îi vedem, Îl iubim pe Cel ce nu-l vedem (comp. cu 1 Ioan 4:20-21)?

Astfel caprele vor suferi pedeapsa eternă, iar oile vor primi viața eternă, **diferența o face dragostea!** Versetul cheie este: **„Adevărat vă zic: cât nu ați făcut unuia dintre aceștia mai mici, nici Mie nu Mi-ați făcut.”**

Astfel caprele vor merge în pedeapsă eternă! Cum este această pedeapsă: **„Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel etern; cel pregătit Diavolului și îngerilor lui”**. Iar Apocalipsa 20:10, se arată că focul veșnic sau lacul de foc are ca efect un chin veșnic! – vezi și Apocalipsa 14:9-11.

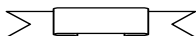
PILDA CU SĂMÂNȚA

„Și zicea: Așa este Regatul lui Dumnezeu, cum are să arunce un om sămânța pe pământ; și are să doarmă, și să se scoale, noapte și zi; iar sămânța are să încolțească și să crească, cum nu știa el. Pământul aduce roadă de la sine; întâi pai, apoi spic, apoi grâu deplin în spic. Iar când are să dea roada, trimite îndată secera; pentru că a sosit secerișul” – Marcu 4:26-29, SCC.

Această pildă nu o găsim decât în Marcu 4:26-29, unde se arată că Regatul lui Dumnezeu, este ca atunci când un om aruncă sămânța în pământ, și aceasta crește fără să știe el cum și indiferent dacă este treaz sau dacă doarme, dar când roada este coaptă, pune secera în ea, pentru că a venit timpul secerișului.

Astfel în această parabolă se subliniază creșterea implacabilă a Regatului, dar care este inexplicabilă din punct de vedere uman. Omul care seamănă sămânța bună în pământ, nici nu face să crească, nici nu lucrează semănătura, și nici nu înțelege pe deplin creșterea și dezvoltarea semințelor (1Corinteni 3:6,7). El nu poate fi Iesus Christos! Nici Fiul, nici Tatăl nu dorm, ci Ei sunt activi pentru a da creșterea (Psalm 121:4; Ioan 5:17; Apocalipsa 3:1; 5:6).

Prin urmare, omul din parabolă este creștinul! Astfel partea noastră este să semănăm, căci pământul care este bun rodește singur din punct de vedere uman, căci ajutorul divin este invizibil. Însă la timpul secerișului, Christos capul adunării creștine va pune secera în grâu, adică îl va tăia pentru a-l strămuta în cer (Matei 13:30). Scopul acestei pilde este a arăta: biruința și dezvoltarea sigură a Regatului. Fraza cheie este: „**Pământul aduce roadă de la sine**”, indicând că lucrarea creșterii seminței nu este a semănătorului uman, ci a lui Dumnezeu care dă creșterea (1Corinteni 3:7).

PARABOLELE CU FII SĂLII DE NUNTĂ, CU PETICUL, CU BURDUFURILE ȘI CU VINUL VECHI

“Atunci I se apropie discipolii lui Ioan, zicând: „de ce noi și fariseii postim mult, iar discipolii Tăi nu postesc?” Iesus le-a zis: „nu pot jeli fiii sălii de nuntă, pe când mirele este cu ei. Vor veni însă zile când mirele are să fie ridicat de la ei, și atunci vor posti.” Nici unu nu pune un petic de stofă pe o mantie veche; pentru că peticul ei se smulge de pe mantie, și se face o ruptură mai rea. Nici nu se pune vin nou în burdufuri vechi; pentru că altfel, plesnesc burdufurile, și vinul se varsă, și burdufurile se vor pierde; ci se pune vin nou în burdufuri noi, și amândouă sunt păstrate împreună” - Matei 9:14-17, SCC.

„Și discipolii lui Ioan și ai fariseilor posteau. Și ei vin și Îi zic: De ce discipolii lui Ioan și ai fariseilor postesc, iar discipolii Tăi nu postesc? Nu pot posti fiii săli de nuntă pe când mirele este cu ei; cât timp au pe mirele cu ei, nu pot posti. Vor veni însă zile, când mirele are să fie luat de la ei; și atunci vor posti în zilele acelea. Nici unu nu coase un petic de stofă pe o mantie veche; fiindcă peticul cel nou de pe ea, trage de cea veche, și se face o ruptură mai rea. Și nici unu nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel, vinul va sparge burdufurile, și vinul se varsă, și burdufurile se pierd; ci, vin nou, în burdufuri noi” – Marcu 2:18-22, SCC.

“Dar ei au zis către El: de ce discipolii lui Ioan postesc adesea, și fac rugăciuni, de asemenea și cei ai fariseilor; iar cei ai Tăi, mănâncă și beau. Iar Iesus, a zis către ei: nu poți face să postească fiii sălii de nuntă în care mirele este cu ei. Dar vor veni zile când mirele are să fie luat de la ei; și atunci vor posti în zilele acelea. Le-a zis însă și o parabolă: nici unu, tăind un petic dintr-o mantie nouă, nu îl pune pe o mantie veche; pentru că o va tăia pe cea nouă, iar peticul cel de la cea nouă nu se va potrivi celei vechi. Și nici unu nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel, vinul cel nou va plesni burdufurile; și el va fi vărsat, iar burdufurile vor fi pierdute. Ci un vin nou, să fie pus în burdufuri noi și

amândouă sunt păstrate. Și nici unu care a băut un vin vechi, nu vrea unu nou; pentru că zice: cel vechi este plăcut” - Luca 5:33-39, SCC.

În această relatare, discipolii lui Ioan, care aveau un program strict de post, se mirau că discipolii Domnului: **“mănâncă și beau”**, și ca răspuns la întrebarea lor, Iesus le dă patru parabole:

1. **„nu poți face să postească fiii sălii de nuntă în care mirele este cu ei”.**
2. **„nici unu, tăind un petic dintr-o mantie nouă, nu îl pune pe o mantie veche; pentru că o va tăia pe cea nouă, iar peticul cel de la cea nouă nu se va potrivi celei vechi”.**
3. **„nici unu nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel, vinul cel nou va plesni burdufurile; și el va fi vărsat, iar burdufurile vor fi pierdute. Ci un vin nou, să fie pus în burdufuri noi și amândouă sunt păstrate”.**
4. **„Și nici unu care a băut un vin vechi, nu vrea unu nou; pentru că zice: cel vechi este plăcut”.**

Toate aceste exemple arată o nepotrivire, a nu întreprinde diferite acțiuni care nu se potrivesc și ar cauza mai mari pagube.

În primul exemplu este cu nuntași care sunt în sala de nuntă, este nepotrivit ca ei să postească, odată ce ei sunt în sala de ospăț a nunții, și pentru a mânca și bea au venit la nuntă, pentru a se bucura cu mirele ce se căsătorește.

Mirele fiind Iesus, iar discipolii se bucura de Mirele, ei erau ocrotiți de El, și nu puteau în acel timp de bucurie și de har, ca ei să postească, dar Domnul precizează că: **“vor veni zile când mirele are să fie luat de la ei; și atunci vor posti în zilele acelea”.**

În următoarele două exemple, Învățătorul Iesus arată două lucruri care nu ar fi potrivite și benefice ca să fie făcute: **„nici unu, tăind un petic dintr-o mantie nouă, nu îl pune pe o mantie veche; pentru că o va tăia pe cea nouă, iar peticul cel de la cea nouă nu se va potrivi celei vechi. Și nici unu nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel, vinul cel nou va plesni burdufurile; și el va fi vărsat, iar burdufurile vor fi**

pierdute. Ci un vin nou, să fie pus în burdufuri noi și amândouă sunt păstrate”.

Pentru fiecare lucru există lucruri care se potrivesc, pentru mantia veche este bun peticul vechi nu cel nou, care să strice mantia nouă, dar și pe cea veche, pentru vinuri noi sunt bune: burdufurile noi, iar pentru cele vechi: vinul vechi!

Astfel discipolii nu putea face acțiuni, cum ar fi postul care nu se potrivea pentru momentul acela de bucurie cu Mirele.

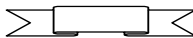
Iar ultima parabolă arată că nici unu care a băut un vin vechi, nu vrea unu nou; pentru că zice: cel vechi este plăcut. Astfel vinul vechi, părtășia timp de 3 ani cu Învățătorul Iesus era plăcută! Ei nu puteau dori altceva, era un mare har să umble cu Fiul lui Dumnezeu pe pământ! (Ioan 1:16; 1Ioan 1:1-4).

Discipolii nu doreau vinul nou, când ei aveau la îndemână vinul vechi plăcut!

A venit însă timpul, când Domnul a plecat de la ei la cer, și atunci ei au primit vinul cel nou sub forma Mângâietorului, la Penticosta, vin nou dar plăcut, venind la timpul lui (Ioan 14:3,28; 15:26; Fapte 2:1-21).

Scopul tuturor acestor parabole este de a arăta că în viața spirituală a discipolilor lui Iesus nu erau probleme spirituale pentru că nu posteau ca discipolii lui Ioan, deoarece Mirele era cu ei, și El era puterea, viața și bucuria lor, nu aveau nevoie în acel moment de post. Ba chiar postul lor ar fi o nepotrivire la momentul respectiv, când sunt la masă cu Mirele!

Versetul cheie este: **“Dar vor veni zile când mirele are să fie luat de la ei; și atunci vor posti în zilele acelea”** (Luca 5:35, SCC).

PILDA SAMARITEANULUI MILOSTIV

„Dar el, vrând să se îndreptățească pe sine, a zis către Iesus: și cine este aproapele meu? Răspunzând, Iesus a zis: un om cobora de la Ierusalim înspre Ierihon, și a căzut între tâlhari; și care dezbrăcându-l și rănindu-l, s-au dus, lăsându-l pe jumătate mort. Dar din întâmplare, un preot cobora pe drumul acela; și văzându-l, a trecut pe alături. Iar asemenea și un levit; venind pe la acel loc, și văzând, a trecut pe alături. Un samaritean însă, călătorind, a venit la el; și văzându-l, a fost înduioșat. Și apropiindu-se, a legat rănilor lui, turnând ulei și vin; iar punându-l pe animalul lui de povară, l-a dus într-un han, și a îngrijit de el. Iar dimineața, scoțând doi dinari, i-a dat hangiuului, și a zis: îngrijește de el; și orice ai să mai cheltuiești, eu la întoarcerea mea, îți voi da înapoi. Cine dintre aceștia trei ți se pare a se fi făcut un aproape al celui căzut între tâlhari? Iar el a zis: cel făcând mila cu el. Iesus însă i-a zis: **Du-te și fă și tu asemenea**” – Luca 10:29-37, SCC.

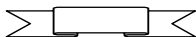
Această pildă, este un răspuns la întrebarea cărturarului care L-a întrebat pe Domnul: „**cine este aproapele meu?**” Deoarece cărturarul voia să se îndreptățească prin faptul că el și-a iubit aproapele evreu și se considera drept. Însă el are o surpriză, Învățătorul Iesus îi dă o pildă, din care înțelege clar că nu doar evreii sunt aproapele; ci, oameni de orice rasă sau din orice națiune!

Domnul îi povestește o întâmplare, când un om ce se cobora pe drumul de la Ierusalim spre Ierihon este jefuit și bătut de tâlhari, care l-au lăsat aproape mort! Pe acel drum se cobora și un preot, apoi un levit, dar acești „slujitori” au trecut pe lângă evreul bătut de tâlhari, lăsându-l în ghearele morții!

Dar mai târziu trece un samaritean, care s-a înduioșat de el, i-a legat rănilor, punându-l pe măgar la dus la un han unde a plătit pentru a fi îngrijit. Versetul cheie al pildei este: „**Cine dintre aceștia trei ți se pare a se fi făcut un aproape al celui căzut între tâlhari?**” Răspunsul era evident, cărturarul a recunoscut: „**cel făcând mila cu el**”.

Iar concluzia și sfatul Domnului pentru cărturar a fost: „**Du-te și fă și tu asemenea**”.

Scopul acestei pilde este unul singur: să arate cine este aproapele pe care trebuie să-l iubim ca pe noi înșine!

PARABOLA CU STĂRUIŢA PRIETENULUI

„Apoi a zis către ei: cine dintre voi, va avea un prieten, și se va duce la el la miez de noapte, și are să îi zică: prietene! Împrumută-mi trei pâini; pentru că un prieten a sosit la mine din drum, și nu am ce să îi pun înainte. Și acela, dinăuntru, răspunzând, să zică: nu îmi face tulburare; deja ușa a fost încuiată, iar copilașii mei sunt cu mine în pat; nu pot, sculându-mă, să îți dau. Eu vă zic: chiar dacă, sculându-se, nu îi va da pentru că este un prieten al lui; dar pentru stăruința lui, sculându-se îi va da câte are nevoie. Iar Eu vă zic: Cereți, și vă va fi dat; căutați, și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Pentru că oricine cerând, primește; și cel căutând, găsește; și celui bătând, îi va fi deschis” - Luca 11:5-13, SCC.

În această parabolă cu cei doi prieteni, se ilustrează relația noastră cu Tatăl ceresc care poate deveni prietenul nostru, după cum și Avraam a fost prietenul lui Dumnezeu (Iacob 2:23).

Și se sublinează că în caz de nevoie, nu prietenia singură va fi suficientă pentru a primi lucrul cerut; ci: „**stăruința**” !!! Chiar dacă prietenul nu se scoală pentru el căci îi este prieten, se ridică și îi rezolvă nevoia pentru că acest prieten stăruie. Astfel, pe lângă a deveni prieten cu Dumnezeu, este nevoie de stăruință, perseverență, insistență pentru a primi de la El lucrul cerut! Cele trei condiții sunt: **1.** prietenia cu El; **2.** să ceri lucruri potrivite cu nevoile tale; **3.** să stăruie în rugăciune.

Concluzia pildei este: „**Cereți, și vă va fi dat; căutați, și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Pentru că oricine cerând, primește; și cel căutând, găsește; și celui bătând, îi va fi deschis**”.

De ce prietenul nu-i dă de la prima cerere: pâinile cerute?

Răspunsul este: pentru că nu este timpul propice (favorabil) pentru a primi cele cerute! Este miez de noapte!

Însă, uneori chiar atunci când nu este timpul favorabil, dar nevoia o cere, la stăruința noastră Dumnezeu ne poate da, înainte de vreme!

PARABOLA CU DARURILE TATĂLUI

„Dar cine dintre voi este tatăl de la care fiul cere pâine, îi va da piatră? Sau dacă îi va cere un pește, îi va da un șarpe în loc de pește? Sau dacă va cere un ou, îi va da un scorpion? Deci, dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune copiilor voștri; cu cât mai mult Tatăl Cel din cer, va da Spirit Sfânt celor cerându-L” - Luca 11:11-13, SCC.

Domnul Iesus, în această parabolă, compară relația dintre copiii și tații de pe pământ cu relația creștinilor cu Tatăl ceresc.

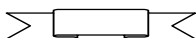
El învață că nici tații umani, care uneori sunt răi, care nu sunt **„dragoste”**, așa cum este definit: Dumnezeu (1Ioan 4:8) nu le va da lucruri rele; ci, le va da daruri bune copiilor lor, atunci cu atât mai mult, Tatăl din ceruri care este bogat în îndurare, **„va da Spirit Sfânt celor cerându-L”**.

Aici expresia: „Spirit Sfânt”, se referă la daruri ale Spiritului (comp. Fapte 10:45, cu 47), căci Spiritul Sfânt intră în om doar prin unirea cu Christos de la botezul în apă, și nu cu altă ocazie sau prin altă lucrare! – vezi: Ioan 3:5; Tit 3:5.

Dar atunci când copiii lui Dumnezeu se roagă, așa cum și copiii pământești se roagă tatălui lor uman pentru anumite daruri, respectiv: pâine, pește, ou, Dumnezeu le dă daruri ale Spiritului, le da Spiritul Sfânt, și NU alte lucrări de rătăcire, deoarece nici un părinte uman nu dă piatră în loc de pâine, șarpe în loc de pește, sau scorpion în loc de ou!

Condiția este ca: **1.** cei care cer darurile Spiritului Sfânt să fie copii ai lui Dumnezeu; **2.** să cerem acele daruri care sunt necesare pentru viața noastră.

Concluzia pildei și versetul cheie este: **„cu cât mai mult Tatăl Cel din cer, va da Spirit Sfânt celor cerându-L”**.

PILDA BOGATULUI NEBUN

„Dar cineva din mulțime I-a zis: Învățătorule! Spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea. El însă i-a zis: Omule! cine M-a pus judecător sau împărțitor peste voi? Iar către ei, a zis: Luați seama și păziți-vă de orice lăcomie; pentru că nu prin îmbelșugarea cuiva este viața lui în averile lui. El însă a zis o parabolă către ei, zicând: ogorul unui om bogat a rodit bine. Și cugeta în sine, zicând: Ce voi face? Petru că nu mai am unde strânge roadele mele. Și a zis: Aceasta voi face: voi dărâma depozitele mele, și voi zidi mai mari; și voi strânge acolo tot grâul meu și bunurile mele. Și voi zice sufletului meu: suflete! Ai multe bunuri, așezate pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. Dar Dumnezeu i-a zis: Nebune! Noaptea aceasta ei cer sufletul tău de la tine; iar cele ce ai pregătit, cui îi vor fi? Așa este cel strângând comoară pentru el, dar nefiind bogat față de Dumnezeu.” – Luca 12:13-21, SCC.

În context un evreu este nedreptățit de fratele lui care a luat toată moștenirea și nu dorește să o împartă cu fratele lui. Acest evreu apelează la Iesus, ca Acesta să le împartă moștenirea! Însă Domnul știa lăcomia de bani din acest evreu și îi dă o parabolă ca să-l avertizeze că el nu s-a îmbogățit spiritual, dar caută averile pământești!

În parabolă este vorba de ogorul unui om bogat care a rodit atât de mult că nu mai avea loc în hambare, el dorind să le dărâme să facă altele mai mari, însă Tatăl ceresc îl avertizează: „Nebune! Noaptea aceasta ei cer sufletul tău de la tine; iar cele ce ai pregătit, cui îi vor fi?”

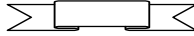
Toți care strâng averi și sunt săraci față de Dumnezeu sunt nebuni! De ce? Deoarece poți muri subit și averile le vei pierde și nu știi ale cui vor fi?!?

În mod asemănător a spus și Solomon:

„Mi-am făcut lucruri mari: mi-am construit case, mi-am plantat vii. Mi-am făcut grădini și parcuri și am plantat pomi în ele, de orice fel de rod. Mi-am făcut iazuri de apă, să ud cu ele pădurea unde cresc arborii. Am dobândit robi și roabe și am avut robi născuți în casa mea; am avut de

asemenea mari averi de cirezi și turme, mai mult decât toți cei care au fost înainte de mine în Ierusalim. Mi-am adunat argint și aur și comori ca de împărați și de provincii...Și am urât toată truda mea cu care m-am muncit sub soare, pentru că trebuie s-o las omului care va fi după mine. Și cine știe dacă el va fi înțelept sau nebun? Totuși el va stăpâni peste toată munca mea cu care m-am trudit și cu care am fost înțelept sub soare. Aceasta de asemenea este deșertăciune.” – Ecleeziast 4:4-19 , GBV 2001.

Concluzia parabolei este: „Așa este cel strângând comoară pentru el, dar nefiind bogat față de Dumnezeu”.

PILDA SMOCHINULUI NERODITOR

„Și le-a zis parabola aceasta: cineva avea un smochin plantat în via lui; și a venit căutând rod în el, dar nu a găsit. A zis însă către viticultor: iată! Sunt trei ani de când vin, căutând rod în smochinul acesta; și nu găsesc. Taie-l! De ce mai distruge pământul? Dar el, răspunzând, îi zice: Doamne! Lasă-l și anul acesta; până ce îl voi săpa împrejur, și voi pune gunoi. Dar dacă are să facă rod în următorul an? Iar dacă nu, îl vei tăia” – Luca 13:6-9, SCC.

Smochinul din ilustrare este Israel, proprietarul este Dumnezeu, care a zis îngrijitorului (Iesus) că de trei ani caută rod în el și nu găsește și să îl taie ca să nu mai distrugă (folosească) pământul degeaba. Dar îngrijitorul a zis: „Doamne! Lasă-l și anul acesta; până ce îl voi săpa împrejur, și voi pune gunoi. Dar dacă are să facă rod în următorul an? Iar dacă nu, îl vei tăia”.

Cei trei ani cât Iehova a căutat rod în Israel au fost anii cât a servit Iesus pe pământ!

Din această relatare unii deduc 4 ani de slujire a lui Iesus. Totuși atunci când proprietarul viei a venit, el spune: „Sunt trei ani de când vin, căutând rod în smochinul acesta”, dar vierul îi răspunde: „Lasă-l și anul acesta [*anul al treilea*]”, El nu spune: „mai lasă-l și anul viitor”, ceea ce denotă, că atunci când proprietarul viei a venit, El a venit în timpul anului al treilea.

Există mai multe prefigurări profetice ai celor trei ani ai serviciului pământesc a lui Iesus, toate aceste prefigurări vorbesc de trei zile = trei ani (Exod 19:9-11; 2Regi 19:29; Estera 1:3; Isaia 37:30-32; Osea 6:2). Mai există un alt pasaj care susține tot cei trei ani de slujire a lui Iesus, exact în același capitol, în Luca 13:32,33.

Îngrijitorul, adică Domnul Iesus îi spune: „Dar dacă are să facă rod în următorul an? Iar dacă nu, îl vei tăia”.

În anul următor, în anul morții lui Iesus Christos, care a început cu 1 nisan (în jurul datei de 22 martie) anul 30 d.C. a văzut că Israelul nu produce rod ca națiune, ba mai mult mai marii lui au ucis pe Iesus (Matei cap. 26,27), apoi au persecutat disipolii lui Iesus (Fapte cap. 4). Astfel în anul 70 d.C. armatele romane

cucerse Ierusalimul, și omoară peste un milion de evrei,
ducând la tăierea smochinului!

Îndurarea lui Dumnezeu este pentru un timp, dacă oamenii
persistă în neascultare, vor suferi pedeapsa divină!

PILDA ADMINISTRATORULUI NEDREPT

„Dar El zicea și către discipoli: era un om bogat, care avea un administrator; și acesta i-a fost pârât ca risipind averile lui. Și chemându-l, i-a zis: ce! Aceasta aud eu despre tine? Predă socoteala administrării tale; pentru că nu mai poți administra. Dar administratorul a zis în sine: ce voi face? Pentru că domnul meu va lua administrația de la mine. Să sap, nu sunt în stare; să cer, mă rușinez. Știu ce voi face; pentru ca, atunci când am să fiu scos din administrație, să mă primească în casele lor. Și chemând pe fiecare dintre datornicii domnului său, a zis celui dintâi: cât datorezi domnului meu? Iar el a zis: O sută de bați de ulei. El însă i-a zis: primește înscrisurile tale; și așezându-te, scrie repede cincizeci. Apoi a zis altuia: dar tu, cât datorezi? Iar el a zis: o sută de cori de grâu. El i-a zis: Primește înscrisurile tale, și scrie optzeci. Și a lăudat domnul pe administratorul cel nedrept, pentru că a lucrat prevăzător. Pentru că fiii epocii aceasta, sunt, față de generația lor, mai înțelepți decât fiii luminii. Și eu vă zic: Faceți-vă prieteni din bogăția nedreptății; pentru ca, atunci când ea are să se termine, ei să vă primească în corturile eterne. Cel credincios în puțin, este credincios și în mult; și cel nedrept în puțin, este nedrept și în mult. Deci, dacă în bogăția nedreaptă, nu văți făcut credincioși; cine vă va încredința pe cea adevărată? Și dacă în ceea ce este al altuia, nu v-ați făcut credincioși; cine vă va da ce este al vostru? Nici un servitor nu poate fi sclav la doi domni. Pentru că, sau pe unu îl va urî, și pe celălalt îl va iubi; sau de unu se va alipi, și va disprețui pe celălalt” – Luca 16:1-13, SCC.

Printre cei cărora le spune Domnul pilda aceasta erau și fariseii care erau iubitori de bani (v.14). Domnul dă ilustrarea cu un om bogat care avea un administrator care a fost pârât că risipește averea stăpânului bogat! Acesta îi cere să predea socoteala administrării pentru a-i lua slujba!

Administratorul se gândește că el nu poate face anumite lucruri, să sape, să cerșească, de aceea să gândește să micșoreze datoria celor care îi datorau anumite lucruri

stăpânului, ca atunci când va fi dat afară din administrație să fie primit în casele lor.

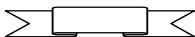
Domnul bogat aflând de isprăvile administratorului nedrept l-a lăudat nu pentru fals și furt, ci pentru că a fost „prevăzător”! Concluzia lui Iesus a fost: „**Pentru că fiii epocii aceasta, sunt, față de generația lor, mai înțelepți decât fiii luminii**”, în sensul că cei din lume au înțelepciune practică mai mare ca evreii ce erau poporul lui Dumnezeu, fii ai luminii!

Sfatul Lui și versetul cheie, ca concluzie practică la pildă este: „**Faceți-vă prieteni din bogăția nedreptății; pentru ca, atunci când ea are să se termine, ei să vă primească în corturile eterne. Cel credincios în puțin, este credincios și în mult; și cel nedrept în puține, este nedrept și în mult. Deci, dacă în bogăția nedreaptă, nu va-ți făcut credincioși; cine vă va încredința pe cea adevărată? Și dacă în ceea ce este al altuia, nu v-ați făcut credincioși; cine vă va da ce este al vostru? Nici un servitor nu poate fi sclav la doi domni. Pentru că, sau pe unu îl va urî, și pe celălalt îl va iubi; sau de unu se va alipi, și va disprețui pe celălalt**”.

Domnul în pilda aceasta nu a vrut să laude falsul în acte sau furtul de la bogați; ci a vrut să laude calitatea de a fi prevăzător, de a te pregăti pentru viața eternă! Cum? Făcându-ne prieteni cu Dumnezeu și cu Domnul Iesus, din bogăția nedreptății, adică prin bunurile materiale! Dacă noi în prezent nu suntem credincioși în cele mici, în lucrurile care nu sunt ale noastre: banii, lucrurile materiale, care nu sunt ale noastre, doar le-am primit spre administrare! Atunci, nu vom fi credincioși în cele mari, în cele cerești, în lucrurile care vor fi pe veci ale noastre! Nu putem servi la doi stăpâni, nu putem servi lui Dumnezeu și lui Mamona! – Matei 6:24.

Doar dacă suntem credincioși în lucrurile materiale trecătoare, în cele mici, atunci vom fi și în cele veșnice, în cele mari!

Putem fi credincioși în cele mici, dând din inimă: zeciuielele (Matei 23:23), făcând binefacere și dărnicie (Evrei 13:16), și ne uitând milostenia pentru săraci, orfani și văduve (Iacob 1:27; Galateni 2:10).

PILDA CU BOGATUL ȘI LAZĂR

„A fost dar un om bogat, și era îmbrăcat cu purpură și în subțire; veselindu-se zilnic în lux. Iar un sărac, cineva cu nume Lazăr, era aruncat la poarta lui, cu bube ulcerând; și dorind să se sature cu cele căzute de la masa bogatului. Apoi, săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Abraam. Dar a murit și bogatul; și a fost îngropat. Și în locuința morților, fiind în chinuri, ridicând ochii lui, vede pe Abraam de departe; și pe Lazăr în sânurile lui. Și el, strigând, a zis: Tată Abraam! Miluiește-mă! și trimite pe Lazăr ca să atingă vârful degetului său de apă, și să răcorească limba mea; pentru că sunt chinuit în văpaia aceasta. Dar Abraam a zis: copile! Amintește-ți că ai primit cele bune ale tale în viața ta; iar Lazăr, asemenea, pe cele rele. Acum însă, aici, el este mângâiat; iar tu, ești chinuit. Și pe lângă toate acestea, între noi și voi, a fost statornicită o prăpastie; astfel ca, cei vrând să treacă de aici la voi, să nu poată; nici să treacă de acolo la noi. Iar el a zis: te rog deci, tată; ca să îl trimiți în casa tatălui meu. Pentru că am cinci frați; să le mărturisească, ca să nu vină și ei în locul acesta al chinului. Abraam însă îi zice: au pe Moise și profeții; să asculte de ei. Dar el a zis: nu, tată Abraam! Ci, dacă cineva dintre morți are să se ducă la ei, se vor căi. El însă i-a zis: dacă nu ascultă de Moise și de profeți; nici dacă cineva dintre morți are să învie, nu vor fi convinși” – Luca 16:19-31, SCC.

Deși această relatare este atacată din toate direcțiile, de către cei ce susțin moartea ca o inexistență, ea stă în picioare la orice analiză serioasă și obiectivă, ca un caz real de viață după moarte, ca un exemplu real de viață după moarte pe care Domnul Îl dă fariseilor care erau lacomi de avere (Luca 16:14). Acest exemplu, reprezintă învățătura și doctrina Domnului despre viața după moarte!

Această pildă sau exemplu avertisment pentru farisei, este un exemplu din viața reală, nu este o pildă cu elemente ireale, fantastice!

Domnul Iesus niciodată nu a dat ilustrări sau parabole, constituite din elemente ireale, niciodată el nu și-a bazat

parabolele pe lucruri, obiecte sau personaje care nu pot exista în realitate, sau pe abilități alegorice ireale.

Cine susține contrariul îl provoc să-mi dea măcar un exemplu de ilustrare a lui Iesus, din Evangheliile bazată pe lucruri, obiecte sau personaje închipuite, mitologice, pe basme cu alte cuvinte.

În toate ilustrările lui Iesus, obiectele, lucrările, sau oamenii la care face El referire, pot fi găsiți și în realitate, el s-a referit totdeauna la: oameni, animale, obiecte, obiceiuri sau lucrări existente în realitate, ca grâu, neghină, sare, lampă, năvod, pești, administrator, servitori, rege, stăpâni, sămânță, etc.

Din acest motiv parabola din Luca 16, cu bogatul și Lazăr, este una luată din realitate, cu personaje reale, unele din ele sunt prezentate și cu nume: Lazăr, Avraam. Deci nu e vorba de un basm, cu personaje imaginare, ireale!

Ba mai mult, Domnul își începe relatarea cu cuvintele: „**A fost dar un om bogat,...Iar un sărac, cineva cu nume Lazăr, era aruncat la poarta lui...**”, în traducerea Martorilor lui Iehova (NW) este tradus astfel: „**Dar era un om bogat...**” Parabola începe cu aceste cuvinte: „**Dar era un om**” nu cu cuvinte „*a fost o dată ca niciodată*” sau „*să ne închipuim că a existat un om...*”

Iesus vorbește aici de oameni reali, oameni care au existat în istorie, ei au nume: Lazăr, nu sunt personaje imaginare, ei sunt oameni care au murit, și care au experimentat stările de fapt, de după moarte, după meritele fiecăruia: bogatul în chinuri, Lazăr în locul mângâierii.

Însă să mergem mai departe și să vedem:

Învățătura lui Iesus, pe care El o predă și prin care îi învață pe oameni este asemănătoare cu învățătura evreilor din timpul Său, care a apărut înainte de venirea Lui în Israel. Iesus predă la niște oameni care avea convingeri conturate despre starea morților. Dacă convingerile lor erau greșite atunci Iesus i-ar fi demascat, ca și în alte ocazii (vezi: Marcu 7:1-23), însă Iesus predă nu ceva în opoziție cu doctrina lor; ci, ceva în armonie cu doctrina lor.

Conform cu 4 Macabei concepția lor era: „*Dar ei știau că aceia care mor pentru Dumnezeu trăiesc întru Dumnezeu ca și Avraam și Isac și Iacob și toți patriarhi.*” 4Macabei 16:25 [sublinierea îmi aparține].

„Iar copiii lui Avraam, împreună cu biruitoarea lor mamă se află acuma (după ce mama și cei șapte fii ai ei au murit pedepsiți de Antiochos) adunați cu ceata strămoșilor ei care au primit sufletele curate și nemuritoare de la Dumnezeu”.
„...După ce vom muri în acest chip, ne vor întâmpina Avraam și Isac și Iacob și toți părinții ne vor lăuda.” 4Macabei 13:17 [sublinierile îmi aparțin].

E clar, după moarte, evreii credeau că mergeau în „ceata strămoșilor” unde îi va „întâmpina Avraam și Isac și Iacob și toți părinții”.

Ce credeau iudeii din timpul Mântuitorului despre omul în moarte? Josephus Flavius, istoricul iudeu care i-a cunoscut pe apostoli, scria în Discursul lui Josephus către greci, cu privire la Hades („Opere”, pag. 1902, ediția lui John Whiston): *„Cât despre Hades, în care sunt reținute sufletele dreptilor și ale nedreptilor, este necesar să vorbim acum despre el. Hadesul este un loc în lume... o regiune sub pământeană, în care lumina din această lume nu luminează... astfel că, în această regiune, nu poate fi lumină, ci trebuie să fie în ea întuneric veșnic! Această regiune este destinată ca loc de păstrare pentru suflete, în care îngerii sunt puși ca paznici pentru ei și le împart pedepse vremelnice potrivite cu comportamentul și purtarea fiecăruia.*

În această regiune este un loc anumit, deoparte, ca un lac de foc nestins, în care până acum nimeni n-a fost aruncat și care este pregătit pentru o zi mai dinainte hotărâtă de Dumnezeu, în care o sentință dreaptă va fi pronunțată asupra tuturor oamenilor. Când cei nedrepti și cei care au fost neascultători față de Dumnezeu și au dat slavă idolilor, ca unui Dumnezeu, vor fi condamnați la pedeapsa veșnică, cel drept va primi o împărăție ne-stricăcioasă, care niciodată nu va trece. Cei drepti, într-adevăr, sunt ținuți în Hades acum, dar nu în același loc în care sunt ținuți cei nelegiuți.

Căci există o singură coborâre în această regiune, o poartă la care noi credeam că stă un arhanghel cu o oștire prin care cei care trec sunt conduși în jos de îngerii numiți peste suflete. Dar nu toți merg pe aceeași cale, ci cei drepti sunt conduși spre dreapta, în immuri cântate de îngerii numiți peste acel loc, spre o regiune a luminii, în care cei drepti au locuit de la începutul lumii. Aici ei nu sunt confrunțați cu nevoi, ci se

bucură veșnic de priveliștea lucrurilor bune pe care le văd și se veselesc în așteptarea acelor noi bucurii care vor fi deosebite pentru fiecare din ei, prețuind acele locuri care le întrec pe cele care le avem aici.

Acolo nu există muncă grea, nici călduri arzătoare, nici frig pătrunzător și nu sunt acolo nici un fel de plante cu spini, ci numai fețele părinților și ale celor drepți, pe care ei le văd totdeauna surâzându-le în timp ce așteaptă acea odihnă și viață veșnică din ceruri, care urmează acestei regiuni. Acest loc noi îl numim 'Sânul lui Avraam'.

Cât despre cei nelegiuți, ei sunt trași cu forța în partea stângă de către îngeri numiți pentru pedepsire, ne-mai mergând de bunăvoie, ci ca prizonieri, duși înăuntru prin violență; la care sunt trimiși îngeri numiți peste ei ca să-i mustre și să-i arunce tot mai jos. Acum, acei îngeri care sunt puși peste aceste suflete le târâsc în vecinătatea iadului însuși. Acei care sunt aproape de el aud continuu zgomotul lui și stau întru totul chiar în aburul fierbinte; iar când privesc mai îndeaproape acest spectacol, ca un teribil și extrem de mare peisaj de foc, ei sunt cuprinși de o așteptare îngrozitoare a judecării viitoare și prin aceasta sunt pedepsiți. Dar mai mult, văzând locul părinților și al celor drepți, chiar prin aceasta ei sunt mai mult pedepsiți. Un haos adânc și mare este însă între ei, așa fel ca un om drept care are milă de ei să nu poată ajunge la ei, și nici unul nedrept, dacă ar fi destul de îndrăzneț și ar încerca acest lucru, să nu poată trece peste el.”

E uimitoare descrierea lui Josephus asupra hadesului (iadului) sau sheolului, el descrie cu lux de amănunte situația celor morți și face o distincție clară între pedeapsa de după judecată, lacul de foc, și cea temporară de după moarte. Asemănările între descrierea lui Josephus și cea a Domnului Iesus sunt extraordinare, pentru a le reține mai bine am făcut următorul tabel în acest sens:

Relatarea lui Josephus	Relatarea lui Iesus
<i>sunt conduși în jos de îngerii numiți peste suflete.</i>	Apoi, săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Abraam.
<i>Acolo nu există muncă grea, nici călduri arzătoare, nici</i>	a fost dus de îngeri în sânul lui Abraam...Acum însă,

<p><i>frig pătrunzător și nu sunt acolo nici un fel de plante cu spini, ci numai fețele părinților și ale celor drepti, pe care ei le văd totdeauna surâzându-le în timp ce așteaptă acea odihnă și viață veșnică din ceruri, care urmează acestei regiuni. Acest loc noi îl numim 'Sânul lui Avraam'.</i></p>	<p>aici, el este mângâiat...</p>
<p><i>ne-mai mergând de bunăvoie, ci ca prizonieri, duși înăuntru prin violență...stau întru totul chiar în aburul fierbinte; iar când privesc mai îndeaproape acest spectacol, ca un teribil și extrem de mare peisaj de foc, ei sunt cuprinși de o așteptare îngrozitoare a judecății viitoare și prin aceasta sunt pedepsiți. Dar mai mult, văzând locul părinților și al celor drepti, chiar prin aceasta ei sunt mai mult pedepsiți.</i></p>	<p>în locuința morților, fiind în chinuri, ridicând ochii lui, vede pe Abraam de departe; și pe Lazăr în sânurile lui. Și el, strigând, a zis: Tată Abraam! Miluiește-mă! Și trimite pe Lazăr ca să atingă vârful degetului său de apă, și să răcorească limba mea; pentru că sunt chinuit în văpaia aceasta.</p>
<p><i>Un haos adânc și mare este însă între ei, așa fel ca un om drept care are milă de ei să nu poată ajunge la ei, și nici unul nedrept, dacă ar fi destul de îndrăzneț și ar încerca acest lucru, să nu poată trece peste el.”</i></p>	<p>Și pe lângă toate acestea, între noi și voi a fost statornicită o prăpastie; așa ca, cei vrând să treacă de aici la voi, să nu poată; nici să treacă de acolo la noi.</p>

Astfel, Domnul Iesus spunând această narațiune, consemnată de Luca sub inspirație, **confirmă concepția evreilor**, El nu respinge tradiția și crezul lor. Dacă Iesus a fost împotriva unei astfel de crez, sau tradiție, de ce nu a condamnat-o? De ce a

mai prezentat un astfel de caz? Lui Iesus nu i-a fost teamă să devină ne-popular pentru condamnarea tradițiilor omenești și nu i-a fost frică nici de moarte. Dacă Iesus susținea contrariul, El ar fi demascat o astfel de doctrină, dar El face ceva diferit, El chiar se folosește de această doctrină ca să-i avertizeze pe farisei care erau iubitori de bani (Luca 16:13,14), cu alte cuvinte, mesajul transmis de Iesus, era: **și voi veți ajunge unde a ajuns bogatul!**

Advenștii recunosc că evreii aveau un astfel de crez, ei chiar scriu că: „Din scrierile iudaice rezultă că contemporanii Domnului Isus, credeau în ideea stării conștiente de după moarte. Conceptul lor despre sheol s-a adâncit față de unii scriitori ai V.T., astfel expresia „sânul lui Avraam” apare în literatura extrabiblică, și se afla atunci în tradiția curentă a poporului iudeu. Josephus Flavius afirmă că „sânul lui Avraam” este locul fericit unde merg sfinții la moarte („Discurs asupra iadului”). În literatura iudaică apare precum că, sheolul era compus din două camere (2Ezra 4:4; Înțelepciunea lui Solomon 3:1), una din camere fiind destinată dreptilor, iar cealaltă nelegiuitorilor (Midraș, asupra cărții lui Rut 1:1). Acolo cei răi sunt blestemați, biciuiți, chinuiți (Talmud Erubin 19a). Locuitorii unei camere pot fi văzuți și pot vorbi cu locuitorii celeilalte camere (Mirdaș asupra Ecleziastului 7:14).

Când ajung în iad, drepti sunt întâmpinați de grupul îngerilor slujitori (Talmud Kethuboth 104a; 4Ezdra 7:85-87, 91-95), sunt primiți de Avraam, Isac și Iacob (4Macabei 13:17), și își primesc răsplata temporară în „sânul lui Avraam” (Talmud Kiddushin 72b).”

Având în vedere că Iesus nu a condamnat un astfel de crez, ba chiar El personal l-a prezentat descriind acest caz al lui Lazăr și al bogatului, cazuri reale de viață după moarte, nu putem trage decât concluzia, că Iesus a susținut, a promovat și crezut în viața după moarte.

Motivul pentru care Domnul Iesus a rostit această parabolă?

Motivul pentru care Domnul Iesus a rostit această parabolă era: mândria, aroganța, ne-mila și lăcomia fariseilor care trebuia demascată, cât și pentru a le arăta ce-i așteaptă dacă

continuă în aroganță și în iubirea de bani și nu se pocăiesc de ele.

După ce Iesus a învățat că trebuie să fim credincioși față de Dumnezeu în domeniul lucrurilor materiale, și că nu putem sluji la doi Stăpâni și lui Mamona și lui Dumnezeu, (Luca 16:1-3); fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau și ei toate lucrurile acestea, și își băteau joc de El (v.14), de aceea El le spune în v.15-19 următoarele avertismente-învățăături: **„Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu...Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în subțire...”** v.19-31 continuă cu restul parabolei, citiți-o cu atenție, și aflați adevărul central și versetul cheie al ilustrării, apoi confrunțați concluziile dvs. cu ale mele.

Ce adevăr central se subliniază prin această pildă?

Adevărul central subliniat de această parabolă este că pe Dumnezeu nu-l putem păcăli, și că dreptatea noastră care este doar o poleială, ceva de suprafață nu este acceptată de Dumnezeu. Ba mai mult, dacă în viața aceasta trăim bine, am primit lucrurile bune (glorie, acceptare din partea societății, bogăție materială, suntem socotiți de oameni: drepti, evlavioși, religioși), și nu suntem miloși, vom primi reversul medaliei în fața lui Dumnezeu. Iar cei ce sunt persecutați, marginalizați de oameni, nebăgați în seamă ca Lazăr, săraci material, vor primi bogăție, slavă, cinste și binecuvântare, în viitor de la Dumnezeu. Astfel textul cheie al pildei este v.25: **„Fiule” i-a răspuns Avraam „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit”.**

Această învățătură este predominantă în lecțiile date de Iesus, de pildă, în predica de pe munte, El spune ceva asemănător: **„Ferice de voi, care Sunteți flămânzi acum, pentru că voi veți fi săturați! Ferice de voi care plângeți acum, pentru că voi veți râde! Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări, și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului! Bucurați-vă în ziua aceea, și săltați de veselie; pentru că răsplata voastră este mare în cer; căci tot așa făceau părinții lor cu proorocii.**

Dar, vai de voi, bogăților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea! Vai de voi, care Sunteți sătui acum! Pentru că voi veți flămânzi! Vai de voi, care râdeți acum, pentru că voi veți plânge și vă veți tângui! Vai de voi, când toți oamenii vă vor grai de bine! Fiindcă tot așa făceau părinții lor cu proorocii mincinoși!” (Luca 6:20-26).

Întrebare pentru cei ce susțin anihilarea sufletului: Când va fi „vai” de bogați, când vor flămânzi, plânge, tângui ei? Dacă nu există viață după moarte, sau dacă la judecata finală, vor muri instantaneu ca pedeapsă? (vezi și Romani 2:6-9).

Ce lecții a încercat El să ne învețe prin această ilustrare?

Lecțiile pe care a vrut să ni le dea Iesus prin ilustrarea aceasta, sunt:

1. Bogățiile câștigate prin lăcomie, necinste și asuprirea celor săraci nu sunt deloc un semn al favorii lui Dumnezeu, tot la fel nici acceptarea din partea societății sau trăirea în strălucire.

2. Sărăcia, disprețul și bolile nu reprezintă neapărat o lipsă a favorii divine.

3. Când se încheie viața actuală nu mai există o a doua șansă de îndreptare sau pocăință, nici nu există posibilitatea de a scăpa sau îndulci pedeapsa divină, sau de a trece din tabăra nedreptilor în cealaltă. Decizia luată în timpul vieții determină destinul nostru veșnic.

4. Dumnezeu cunoaște inimile; și ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.

5. Judecata este fără milă pentru cei ce n-au arătat milă, dar mila biruie judecata, adică cei miloși vor găsi compasiune la Dumnezeu și vor fi mângâiați (Proverbe 21:13; Matei 6:15; Iacob 2:13).

6. Iesus mai scoate în evidență că cine respinge învățăturile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu, și nu ascultă de El (de Moise și de profeți) atunci nici o minune supranaturală nu va schimba pe acel om, precum învierea cuiva din morți.

În concluzie, Iesus dorește să ne învețe prin intermediul acestei parabole, realitatea despre dreptatea lui Dumnezeu, care uneori este vizibilă doar după momentul morții. El dorește să ne învețe că omul după ce și-a încheiat viața, va primi la judecată, în funcție de cum și-a trăit viața, va primi răsplata cuvenită. Astfel pentru cei răi (mândri, aroganți,

iubitori de sine, de plăceri), răsplata este reversul medaliei, adică „**mânie și indignare...necaz și strâmtorare**” (Romani 2:9,10) sau aceștia vor flămânzi, plânge, tângui (Luca 6:25,26). Iar cei ce au avut parte de necazuri, persecuții, batjocoriri pe nedrept pentru numele lui Iesus vor primi reversul medaliei, adică: viață veșnică, cinste, ne-putrezire, pace (Romani 2:6-10).

Observăm unele contraste în această parabolă:

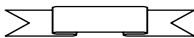
Bogatul era zgârcit, nemilos, mândru, avea haine scumpe și îi plăcea să trăiască în strălucire, se încredea în posesiunile și bunăstarea lui și nu ajuta pe nimeni ne-dându-i nici fărâmituri lui Lazăr. În schimb Lazăr era aruncat la ușa lui, era sărac, bolnav, nu avea în ce sau în cine să se încreadă, decât în Dumnezeu, căci însuși numele lui însemna: „*Dumnezeu a ajutat*”. În vreme ce bogatul care nu avea milă în timpul vieții față de Lazăr, ne-dându-i nici firimiturile, nici Avraam nu a avut milă de el, ne-dându-i nici un strop de apă să-și răcorească limba. După cum înainte era o prăpastie a situației materiale între Lazăr și Bogat, tot așa după moarte la judecata lui Dumnezeu va fi o distincție clară între cei miloși și cei nemiloși (comp cu Maleahi 3:18) și o prăpastie dintre cei în chinuri de cei în sânul lui Avraam. Observăm că bogatul era nemilostiv și din faptul că nici măcar firimiturile nu i le dădea, pe care Lazăr dorea cu atâta ardoare să le primească, până și câinii îl mângâiau prin lingerea rănilor lui, însă bogatul nu-i oferea nici o mângâiere. La moartea personajelor se schimbă situația, și bogatul de data aceasta nu primește nici o mângâiere, nici un strop de apă, pe când Lazăr este mângâiat. Dacă în viață bogatul nu s-a pocăit după moarte nu se mai poate pocăi, dacă frații bogatului nu s-au pocăit pe baza legii lui Moise și a cărților profeților, nu se vor pocăi nici dacă cineva se va scula din morți (Luca 16:27-31). Un exemplul grăitor, este învierea unui alt Lăzăr frate cu Marta și Maria, care a fost înviat de Iesus, dar fariseii nu s-au pocăit la această minune și mărturie, ba chiar au încercat să-l omoare pe Iesus (Ioan 11:43-53).

În concluzie, această pildă dorește să transmită următoarele două principale învățături:

1. DREPTATE ȘI PROSPERITATE OMENEASCĂ NU ÎNSEMNĂ AUTOMAT: DREPTATE ȘI PROSPERITATE DIVINĂ

[„Dumnezeu vă cunoaște inimile; ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu”]

2. DUMNEZEU ESTE DREPT IAR DUPĂ MOARTE PRIMEȘTI CEEA CE MERIȚI [„în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit.” Sau descris în termeni de principiu: „Căci cu ce măsură veți măsură, cu aceea vi se va măsură.” - Luca 6:38].

PILDA JUDECĂTORULUI NEDREPT

„Iar El le-a zis o parabolă, referitor la trebuința de a se ruga ei totdeauna, și de a nu se descuraja, zicând: era un judecător într-o cetate; de Dumnezeu netemându-se, și pe om nerespectându-l. Dar era o văduvă în cetatea aceea; și venea la el, zicând: fă-mi dreptate față de împotrivorul meu. Și nu a vrut un timp; dar după acestea, a zis în sine: chiar dacă de Dumnezeu nu mă tem, nici pe om nu îl respect; dar, pentru că văduva aceasta îmi face necaz, îi voi face dreptate, ca să nu mă necăjească venind în continuare. Iar Domnul a zis: auziți ce zice judecătorul cel nedrept? Dumnezeu însă, nu are să facă dreptate aleșilor Lui, cei strigându-I zi și noapte; și rabdă mult pentru ei? Vă zic: le va face dreptate în curând. Totuși, Fiul Omului, venind, va găsi credință pe pământ?” – Luca 18:1-18, SCC.

Pentru a sublinia importanța perseverenței în rugăciune, și a îndrăzneli în cerere, Domnul dă o ilustrare cu un judecător nedrept, care nu se temea de Dumnezeu și nu îi respecta pe oameni! Dar în aceeași cetate locuia o văduvă nedreptățită, care cerea să i se facă dreptate! Un timp judecătorul nu a vrut, a rezistat cererilor văduvei, dar după un timp de continuitate în a cere, în care văduva cerea dreptate, judecătorul și-a zis în sine: „chiar dacă de Dumnezeu nu mă tem, nici pe om nu îl respect; dar, pentru că văduva aceasta îmi face necaz, îi voi face dreptate, ca să nu mă necăjească venind în continuare”. Perseverența văduvei, continuitatea ei în a cere, a făcut ca judecătorul să îi facă dreptate! Concluzia pildei este dacă un judecător nedrept și fără respect față de oameni, la insistențe multe face dreptate, cu atât mai mult va face dreptate Tatăl ceresc, aleșilor Săi care strigă zi și noapte, și rabdă mult pentru ei, uneori insistențele lor pot fi supărătoare, sau chiar lipsite de un respect adecvat! Însă, Învățătorul a mai precizat: „Vă zic: le va face dreptate în curând”! Acesta este și versetul cheie al pildei!

Această pildă are ca scop să ne învețe să **insistăm în rugăciune la Judecătorul suprem!** Să ne învețe că doar persistența, perseverența, stăruința, duce la rezolvare!

De ce are Dumnezeu nevoie de perseverență din partea noastră?

Ca să vădă că ne dorim cu adevărat acel lucru, că avem o credință continuă, nu doar de moment, să ne provoace la o credință și răbdare peste normal!

Înseamnă aceasta că putem cere orice, și prin insistență supărătoare să obținem?

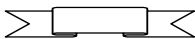
Nu! Pilda vorbește de a face „dreptate”, nu lucruri care NU sunt după voia lui Dumnezeu (comp. cu I Ioan 5:14). Doar în cazul voinței lui Dumnezeu, perseverența este încununată de succes, de primirea lucrului cerut!

Este interesant că pilda se închie cu întrebarea: „**Totuși, Fiul Omului, venind, va găsi credință pe pământ?**” De ce această întrebare? Deoarece, Domnul știa că pe pământ va fi tot mai greu să ai o credință adevărată dar și puternică, constantă, și mai ales în necazul cel mare care precede venirea Lui!

Tot mai rar găsești oameni care să persevereze în rugăciune PRIN credința adevărului! Aleșii lui Dumnezeu trec prin încercări: „**zi și noapte**”, problema nu este că Dumnezeu nu-i poate izbăvi, problema este: *vei fi tu ca văduva care a perseverat căutând dreptatea???* *Vei fi tu ca ea, fără a te descuraja când nu vezi destul de repede: rezultate???* Dacă da, atunci Domnul va găsi credință pe pământ când va veni!!!

Dacă însă, nu vei fi ca văduva și după un timp nu te vei mai ruga pentru dreptate, nu te vei mai lupta, atunci credința ta va scădea, iar pe pământ va fi în pericol: credința!!!

Ce vei alege tu iubite cititor? Să fi: perseverent în rugăciune; sau să renunți ușor!

PILDA VAMEȘULUI ȘI FARISEULUI

„Zicea însă și către unii, cei crezându-se pe sine că sunt drepti, și desconsiderând pe ceilalți; parabola aceasta: Doi oameni s-au suit spre curtea templului să se roage: unu, fariseu; și altul, vameș. Fariseul, stând, se ruga acestea pentru sine: Dumnezeule! Îți mulțumesc pentru că nu sunt ca ceilalți oameni: lacomi, nedrepti, adulteri; sau chiar ca receptorul acesta. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate câte câștig. Vameșul însă, stând la distanță, nu a vrut nici ochii să ridice spre cer; ci lovea pieptul lui, zicând: Dumnezeule! Iartă-mă pe mine, păcătosul! Vă zic: acesta a coborât la casa lui îndreptățit, spre deosebire de acela. Pentru că oricine, înălțându-se pe sine, va fi smerit; iar cel smerindu-se pe sine, va fi înălțat”
– Luca 18:9-14, SCC.

Domnul Iesus a spus această pildă, deoarece existau unii evrei care **„crezându-se pe sine că sunt drepti, și desconsiderând pe ceilalți”**. El le vorbește de doi oameni care s-au suit în curtea templului să se roage, curtea templului fiind la înălțime față de străzile Ierusalimului. Unul din ei era fariseu, iar altul vameș!

Fariseul stătea și se ruga îndreptățindu-se pe sine, scototindu-se superior față de ceilalți oameni, și se lăuda în fața lui Dumnezeu cu faptele lui, de parcă ar fi făcut fapte perfecte sau dintr-o motivație 100% din dragoste, sau parcă ar fi împlinit legea în totalitate! Fariseul a uitat declarația lui Dumnezeu din Isaia 64:6: **„Pentru că toți am ajuns ca ceva necurat și toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mânjită; și toți ne veștejim ca frunza și nelegiuirile noastre ne poartă ca vântul.”**

În schimb, vameșul considerându-se vinovat și nedemn în fața lui Dumnezeu, și-a cerut iertare, recunoscând că el este păcătos!

Domnul concluzionează: **„Vă zic: acesta a coborât la casa lui îndreptățit, spre deosebire de acela”**. De ce vameșul a plecat de la rugăciune îndreptățit, deoarece el a fost drept în declarațiile sale despre sine, și implorându-L pe Dumnezeu, în smerenie, el a primit iertare pentru că s-a căit în smerenie.

Versetul cheie al pildei, fiind: „**Pentru că oricine, înălțându-se pe sine, va fi smerit; iar cel smerindu-se pe sine, va fi înălțat**”.

PILDA CU PĂSTORUL, ȘI OILE

“Adevărat! Adevărat vă zic: cel neintrând pe ușă în staulul oilor, ci suindu-se pe altundeva; acela este un hoț și un tâlhar. Dar cel intrând prin ușă, este un păstor al oilor. Acestuia, portarul îi deschide, și oile ascultă vocea lui; și pe oile lui le chemă după nume și le duce afară. Când are să le scoată pe toate ale lui, se duce înaintea lor; și oile îl urmează, pentru că știu vocea lui. Dar unui străin, nicidecum nu îi vor urma; ci, vor fugi de la el, pentru că nu cunosc vocea străinilor. Iesus le-a spus comparația aceasta, dar aceia nu au cunoscut ce însemna cele ce le vorbea. Deci Iesus iarăși le-a zis: adevărat! Adevărat vă zic: Eu sunt ușa oilor! Toți câți au venit înaintea de Mine, sunt hoți și tâlhari; dar oile nu au ascultat de ei. Eu sunt ușa! Dacă cineva are să intre prin Mine, va fi salvat; și va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât numai ca să fure, să înjunghie, și să piardă. Eu am venit ca ele să aibă viață, și să aibă din belșug. Eu sunt păstorul cel bun! Păstorul cel bun depune sufletul Lui pentru oi. Cel plătit, și nefiind păstor, oile căruia nu sunt ale lui; vede lupul venind, și lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrăștie. Pentru că el este plătit, și nu îi pasă de oi. Eu sunt pășătorul cel bun; și le cunosc pe ale Mele, și ale Mele Mă cunosc pe Mine, după cum Mă cunoaște Tatăl, iar Eu Îl cunosc pe Tatăl; și depun sufletul Meu pentru oi. Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta, și pe acelea trebuie să le aduc; și vor auzi vocea Mea, și se vor face o turmă, un păstor ” – Ioan 10:1-16, SCC.

Domnul Iesus dă o ilustrare sau comparație în care El compară Israelul cu staulul oilor, portarul este Ioan Botezătorul care i-a deschis ușa lui Iesus prin botez, și El a intrat la oi și le-a chemat afară ducându-le la pășune (Ioan 10:9).

În această comparație, Iesus este ușa oilor (Ioan 10:9), și Păstorul cel bun care își dă sufletul (viața) pentru oi (Ioan 10:11).

Însă există și hoți și tâlhari care nu au intrat în staul prin ușă, ci **“pe altundeva”**, iar aceștia, nu sunt trimiși de Dumnezeu, nici adeveriți de portar, ci ei sunt acei lideri religioși falși care

existau în Israel: cărturari, preoți, farisei, saduchei, irodieni, etc.

În continuare la explicația ilustrării, El mai spune despre aceștia, următoarele: „**Toți câți au venit înainte de Mine, sunt hoți și tâlhari; dar oile nu au ascultat de ei...Hoțul nu vine decât numai ca să fure, să înjunghie, și să piardă. Eu am venit ca ele să aibă viață, și să aibă din belșug**” (Ioan 10:8,10, SCC).

Acești lideri falși au apărut înainte de a veni pe pământ Fiul lui Dumnezeu, scopul lor nu a fost hrănirea și îngrijirea oilor, ci să le fure, să le înjunghie prin cerințe, poveri grele (Matei 23:4), și astfel să le piardă!

În plus, ei nu au fost adevărați păstori, căci păstorul plătit, care în realitatea nu este păstor, ale cărei oi nu sunt ale lui; când vede lupul venind, acest păstor fals lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrăștie. Pentru că el este plătit, și nu îi pasă de oi.

Lupul reprezintă filozofia greacă, obiceiuri romane, sau chiar influențele idolatre, care reușeau să îi corupă pe unii evrei deorece „păstorii lor”, fugeau când venea lupul, și nu le păsa de oi!

Însă din toți israeliții, adevăratele oi, adică oamenii simpli cu inima curată din Israel, nu i-au urmat pe liderii falși, căci ele nu merg după străini (Ioan 10:5). Și astfel când a venit Păstorul cel bun, El le cunoaște pe oile Lui (Ioan 10:14), și ele L-au urmat pe El!

Dar pe lângă israeliții sinceri, Domnul spune în Ioan 10:16, SCC: **“Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta, și pe acelea trebuie să le aduc; și vor auzi vocea Mea, și se vor face o turmă, un păstor”**.

Alte oi se referă la cei dintre națiuni care în Christos formează un singur corp, și sunt o singură turmă sub un singur păstor (Efeseni 3:5-6).

Care sunt caracteristicile oilor din această comparație:

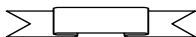
Oile ascultă vocea Păstorului (Ioan 10:3).

Oile nu urmează străini ci fug de ei (Ioan 10:5).

Oile Îl cunosc pe Păstorul cel bun într-un mod profund (Ioan 10:14-15).

Care este scopul acestei comparații, el le-a zis această comparație la farisei (vezi contextul – Ioan 9:39-41), pentru a-i demasca ca orbi spirituali, ca lideri falși, și pentru a le arăta cine este trimisul Tatălui, ușa oilor și Păstorul Cel bun. El mai arată și cine este cu adevărat oaie din staulul lui Israel, cel care nu urmează liderii falși, ci Păstorul cel bun.

Versetul cheie este: **“Eu am venit ca ele să aibă viață, și să aibă din belșug. Eu sunt păstorul cel bun! Păstorul cel bun depune sufletul Lui pentru oi”** – Ioan 10:10-11, SCC.

Calea Creștină

2021 – Arad

caleacrestina@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro